

Kapitel 1

“George Wade?!” hvæsedede Blake og rejste sig konfus op fra sofaen. Han kunne ikke genkende sin egen stemme der var sløret af nattens to pakker smøger og ... *hvor mange øl var det nu?*

Han bragede ind i sit sofabord under den hurtige opstigning, og ølflasker væltede klirrende ned på gulvet.

Gæsten kiggede undrende på ham og så ud som om han var på vej ud af kontoret igen. *Hvordan var han i det hele taget kommet ind? Havde døren nu stået ulåst igen? ... Eller lå hans nøgler nu igen på en eller anden snusket pub?* Blake rodede febrilsk i sin bukselomme uden held. *Måske sad de i døren ...*

“Jeg bankede, men De svarede ikke, Mr. Blake ... “

Blake tog hænderne afværgende op. “Bare kald mig Blake, det er helt fint ...”

“Undskyld mig?” sagde gæsten og kiggede ganske uforstående på ham.

“Det der “Mister“ ... Det er ikke nødvendigt ... Det er bare Blake ...”

“Måske skal jeg komme på et andet tidspunkt,” sagde gæsten med en lettere panderynken.

“Nej!” udbrød Blake langt højere end det var tilsigtet. “Bare kom ind og sæt dig. Jeg skal bare lige gøre mig klar ... Øh, giv mig to minutter.”

Blake børstede chipsstumperne og asken væk fra den gamle, grønne sofa. “Sid ned,” mumlede han og stormede ud mod badeværelset.

Han smækkede døren efter sig, og tankerne fløj gennem hans omtågede hjerne. *Hvad faen lavede byggematadoren George Wade på hans kontor søndag morgen?* Han havde da ganske vist mødt ham engang for mange år siden, i sit tidligere liv, til en af de der high society fester. Sådan én hvor alle gik rundt og prøvede at skjule, at de var ulykkelige og fordrukne. Kvinderne lignede malede lig indhyllet i dyrehuder, og mændene stod samlet i et hjørne og drak cognac og røg havannesere, og af en eller anden underlig grund var de altid klædt ud som enten skibskaptajn eller rig, texansk cowboy ...

“Gå nu hen og tal med ham. Det er George Wade,” havde Susan sagt og lagt tryk på navnet, som om han var Gud eller sådan noget. Den mær. Hun havde altid presset ham fremad. Han havde været fint tilfreds med at være gadebetjent, men hun ville have ham op i graderne. Hun kunne ikke klare at fortælle sine rige venner hvad hendes mand lavede. Blake nærrede kun foragt for folk som Wade

der var født med en sølvske i munden, men Susan havde fået sin vilje, og han havde stået i et kvarter og snakket om vind og vejr med manden. Så var hun tilfreds. Den mær.

Blake plaskede noget koldt vand i ansigtet og kiggede sig i spejlet. Han lignede lort. Tingene havde ikke kørt så godt på det sidste. Han havde villet starte på en frisk, efter at han skred fra Susan og jobbet i politiet. Han havde lavet sin etværelses om til et mindre detektivbureau, og gode intentioner havde der været nok af, men lige nu havde han faktisk svært ved at genkalde sig, hvornår han sidst havde haft en klient.

Og nu stod George Wade på hans kontor. Selveste George Wade. Blake gav instinktivt sig selv en flad for den sidste tanke og åbnede badeværelsesdøren igen.

Som Blake næsten havde kunnet regne ud, stod Wade stadig med alt sit overtøj på. Han havde valgt at overhøre tilbuddet om at sidde i den uhumske sofa, men han var der da stadig. Så langt så godt. Så var der da en god chance for at han ikke havde hørt om den slabberads for et par år siden, hvor Blake i et fordrukkent raserianfald havde smidt milliardæren Herb Bowen gennem en altandør. Eller også havde han lykkeligt glemt det igen.

“Min søn er forsvundet, Blake,” sagde Wade kort, mens hans blik stadig gled undersøgende rundt i den lille, lurvede lejlighed, der skulle gøre det ud for et kontor, “og jeg har brug for din hjælp til at finde ham.”

“Denny Wade forsvandt for over et år siden ...” sagde Blake og fandt en krøllet cigaret frem fra sin lomme. “Jeg læste alt om det i aviserne. Er du ikke lidt sent ude?”

Wade smilede overbærende. “Politiet gjorde hvad de kunne, men deres virke er ... Øhh, hvad skal man sige ... uhyggeligt begrænset.”

“Øjeblik,” mumlede Blake og gik over til sofabordet. Han snuppede en lyserød engangslighter og tændte den havarerede smøg. Han tog et hiv og betragtede den aldrende Wade, som han stod der i sit fornemme forretningskluns.

“Jeg vil være ærlig over for dig, Wade,” sagde han og smilede anstrengt, “jeg kan ikke lide din slags. Det var hele det cirkus jeg flygtede fra da jeg brød med Susan ...”

“Ja, det hørte jeg. Beklager. Er det virkelig rigtigt, at du smed Herb Bowen gennem en altandør ...?”

“Prøv og hør,” brød Blake ind, “hvorfor finder du ikke en anden? Altså, det er ikke fordi jeg ikke gerne vil have dine penge, men ærlig talt, prøv at se dig omkring.”

“Jeg har ikke noget valg, Blake,” sagde Wade og så pludselig alvorlig ud. Hans stemme lød nærmest som om den var ved at krakelere af gråd. “Jeg kan ikke gå til nogen af dem, vi normalt

bruger i mine kredse. Der skal ingenting til, før at nogen taler med nogen, som taler med nogen andre, og så lige pludselig ved hele nabolaget det.”

“Ved hvad?” spurgte Blake og gik utålmodigt rundt på stedet og pulsede på smøgen. “Alle ved, at din søn er forsvundet. Det stod på forsiden af alle aviser.”

“Der er nye omstændigheder,” sagde Wade og rømmede sig. “Jeg ville have foreslået, at vi tog ud på godset og løb detaljerne igennem over middag.”

“Middag?!” udbrød Blake. “Hvad fanden er klokken?”

Wade kiggede lettere uforstående på ham, men løftede så sit frakkeærme og kiggede på sit Rolex.

“16.30.”

“Fuck mig!” sagde Blake. “Det var mange. Jeg troede det var morgen.”

“Jeg har ikke tid til det her, Blake. Jeg må have et svar fra dig nu.”

Blakes smøg var brændt ud, og han slap den og trådte den ud i gulvtæppet. Han havde egentlig ikke lyst til at skulle mænge sig med det finere borgerskab igen. Endnu mindre havde han lyst til at rende rundt og lede efter en eller anden forkælet snotunge der var løbet hjemmefra, men for helvede hvor havde han lyst til de penge.

“Okay, lad os køre. Hvor holder bimmeren?”

Kapitel 2

Chaufføren svingede den sølvgrå BMW ind på Dayton Drive. De rige, hvide menneskers paradys.

Her lå ”slottene” side om side bag solide elhegn og pigtråd for at holde pøblen ude. Blake havde engang befundet sig på den anden side af disse hegn, men han savnede det ikke det fjerneste.

Hvad fanden lavede han egentlig her? Var han overhovedet vågen? Det virkede ikke som mere end et par timer siden at han havde siddet på en bar og snakket med en eller anden gudsjammerligt grim kælling. Han takkede sin skaber for, at han var blevet lige akkurat så fuld, at han var gået derfra uden hende. En akut serie af opkastninger var kommet lige i tide og havde reddet ham fra brømmer af hvid appelsinhud og ubarberede rædsler. Den gamle mand, Wade, havde helt sikkert fået et hjerteanfald hvis han var kommet ind på kontoret til dét syn.

Meget kunne man sige om Susan, men hun var fandeme godt skruet sammen. Og ren. Altid helt ren og velduftende. Mere end hvad man kunne sige om hans seneste erobringer.

Blake havde svært ved at finde sig til rette i det knirkende læderbetræk og rykkede sig uroligt rundt i sædet. Der var et eller andet ved det indvendige af en spritny BMW der gav ham klaustrofobi. Han så ned på askebægeret der sad placeret mellem de to forsæder og fandt en smøg frem. Han tændte den og tog et hiv. Han kiggede op og så Wade se misbilligende på ham.

“Må jeg ikke ryge?” spurgte Blake.

“Nej.”

“Jeg så askebægeret og tænkte ...”

“Det er standard i den her model.”

“Nåå ... Undskyld.”

Blake tog et hiv mere og gjorde ikke antræk til at slukke smøgen. Med et opgivende udtryk bøjede Wade sig ind over Blake og trykkede på den lille knap, der fik vinduet til at rulle ned.

“Sådan. Så kan vi alle sammen være her,” sagde Wade og kvitterede med et demonstrativt host.

“Jeg får brug for startkapital,” afbrød Blake lettere uinteresseret i Wades forsøg på at belære ham om gode manerer. “Detektivarbejde har sine udgifter.”

“Penge er naturligvis ikke noget problem,” sagde Wade med et indforstået smil. “Bare jeg ved, at jeg kan stole på dig.”

Blake trak på skuldrene.

“Min kone og jeg har fælles bekendte med Susan og de taler i store ord om hende ... og før i tiden også om dig,” sagde Wade og så alvorligt på Blake.

Min kone og jeg ... tænkte Blake og gøs. Selv hans korrekte sprog gik ham på. Hvis der var noget ved den stivstikker til Wade der ikke irriterede ham, så kunne han ikke komme i tanke om det lige nu.

“Hvad siger de så om mig nu?” spurgte Blake og smilede.

“Ikke så meget,” svarede Wade og kiggede ud af sit vindue.

De nærmede sig de enorme låger der omgrænsede godset. BMW'en rullede ind på Wade's grund, og i det fjerne bag springvand og kunstnerisk udformede buske kunne man skimte den funklende, hvide bygning.

Chaufføren parkerede tæt ved en enorm trappe der ledte op til hoveddøren, og de fortsatte indenfor.

Foyeren var gigantisk. Gulvet var en sort/hvid mosaik der fik det til at svimle for Blakes øjne, og han ønskede at han havde drukket bare et par flasker mindre natten før. *Lir*, tænkte han og tændte en ny smøg. Klaustrofobien var tilbage igen. *Gad vide om der er et faktisk fobi-navn der dækker over angst for rige mennesker?*

“Træd bare ind,” sagde Wade og åbnede en kæmpe egetræsdør. Blake slentrede ind og fandt sig selv stående i en spisesal. Hvis foyeren havde været angstfremkaldende, var det intet imod det her. Alting funkede og overalt var der porcelæn og krystal. Obskure, guldbelagte Berliner-platter udfyldte enhver tænkelig vægplads.

Det var her Hitler ville bo hvis det tredje rige havde bestået, tænkte Blake og smilede for sig selv. Hans smøg var brændt ned til filteret, og han stod nu og flagrede med den i hånden og overvejede hvor han skulle gøre af den.

“Hvis du smider den på det her gulv, ophører vores samarbejde øjeblikkeligt,” sagde Wade med korslagte arme.

Blake trak på smilebåndet og puttede skodden i lommen.

De satte sig ved hver sin ende af et meget langt bord, og et par spansk udseende kvinder kom ind med portionsanrettede tallerkener og en karaffel med rødvin. Der lå noget der lignede kalv på tallerkenen.

“Jeg er skuffet, Wade,” sagde Blake. “Jeg troede vi skulle have et eller andet lille krebsdyr, vi kunne lemlæste.”

“Hvis du hellere vil have noget andet, er jeg sikker på ...”

“Jeg laver fis med dig, Wade,” afbrød Blake. “Jeg kan ikke gøre for det.”

“Nå, men for at komme til sagen,” sagde værten med en anstrengt mine, “min søn Denny forsvandt for knap halvandet år siden. Han stjal min bil, som politiet fandt i havnen et par uger efter ... Ikke langt derfra fandt de Dennys tøj med en hel del blod på.”

Blake lyttede interesseret.

“De lukkede efterforskningen i den tro at han var død, men Barbara og jeg følte os aldrig helt sikre på det ...” fortsatte Wade.

“Barbara? Din kone?”

Wade nikkede. “Denny havde et anstrengt forhold til os. Nogle gange troede vi næsten at han hadede os.”

Blake havde hørt sådanne tårevædede historier hundredvis af gange før, til de mange high society fester Susan havde slæbt ham med til. Rige mennesker kunne i bund og grund kun snakke om tre ting: forretninger, hvem der bollede med hvem, eller hvor vanartet deres fortabte sønner og døtre opførte sig. At sidstnævnte kunne overraske nogen, i et miljø hvor det gjaldt om at få sendt sine børn på kostskole så hurtigt som muligt, så man kunne få forbedret sit golfhandicap, var Blake uforståeligt.

“Vi har hele tiden følt, at Denny var lige i nærheden,” fortsatte Wade. “Nogle gange har vi haft en underlig fornemmelse af, at der har været nogen i huset, når vi har været ude. Ting der stod forkert, ting der pludselig var forsvundet og den slags.”

“Du har vel en 20-30 tjenestefolk under dig. Det er der da ikke noget specielt underligt i,” sagde Blake og slog ud med hænderne.

“Vi har 15 ansatte, Blake, og de er meget nøje udvalgt. De begynder ikke at rode rundt i vores skabe og flytte rundt på møblerne. Skulle der endelig være et sort får, ville det da være mere end almindelig dumt ikke at prøve og slette sine spor. Desuden er der noget andet ...”

“Og det er?”

“For to uger siden havde vi indbrud. Der var smadret en rude i vestfløjen, og værelset var noget ramponeret, men der manglede ikke noget af værdi.”

“Men der manglede noget?” spurgte Blake og prikkede lidt til sin kalv.

“Småting. Ting af en ... lad os kalde det ... øh, sentimental værdi for os.”

Wade sukkede og kørte sin hånd gennem det grå hår på en måde der så en del mere febrilsk ud, end han selv troede.

“Politiet fandt Dennys fingeraftryk flere steder i rummet, men de tog ikke nærmere notits af det,

da han jo havde boet her.”

“Det er klart,” sagde Blake og nikkede.

“Nej, det er ikke klart,” sagde Wade i en temmelig vred tone og kiggede meget intenst på Blake. “Hvis du vidste hvordan fruene her i huset går op i rengøring, ville du vide, at det overhovedet ikke er klart. Jeg har ikke tal på, hvor mange senioritaer Barbara har fyret, fordi en vase stod forkert, eller andre petitesser som det.”

“Hvad grund har Denny til at komme efter dig, Wade?” Blake skar helt ind til benet og gengældte sin værts stålblink.

“Jeg spiller med helt åbne kort, Blake ... Og du må tro på mig, én mand til en anden, når jeg fortæller dig, at jeg aldrig har krummet så meget som et hår på hans hoved. Jeg har selvfølgelig ikke været lige så meget hjemme som mange andre fædre, og jeg kan have mine stunder, hvor jeg fortryder, at jeg har ladet Barbara alene om børneopdragelsen. Hun har sine ... øh, neurotiske sider.”

Prisen ved at være George Wade. Buhu, tænkte Blake, men undlod heldigvis at sige det højt.

“De sidste par måneder inden Denny forsvandt, blev han mere og mere indadvendt. Han tilbragte al sin tid foran sin computer og svarede knapt nok, når man talte til ham,” sagde Wade, og Blake lagde nu mærke til at hans øjne svømmede en anelse.

“Vi ved ikke hvad vi skal gøre, Blake. Barbara har tredoblet sin medicin gennem det sidste år, og tingene hænger bare ikke sammen mere ...”

“Jeg kender følelsen,” sagde Blake og nikkede. “Kan jeg få lov at se Dennys værelse?”

“Ja, naturligvis. Det står, som han forlod det.”

Hjertegribende, tænkte Blake, og til alt held satte samme rationale som før ind og forhindrede ham i at sige det højt.

Kapitel 3

“Den kasse der står derovre er de ting politiet leverede tilbage, da de lukkede sagen,” sagde Wade og pegede over på en flyttekasse, der stod i et hjørne af Dennys værelse. “Resten af hans ting står mere eller mindre uberørt.”

Blake kiggede sig omkring i det enorme værelse, og det slog ham, at det ikke lignede et sted et ungt menneske kunne bo. Højloftet stuk, blomstret tapet og en platte her og der. Hvor var de storbarmede kvinder og rockstjerne, og hvorfor var væggene ikke malet over i sort, rød eller grøn på juniors foranledning?

Han tog et par skridt ind i rummet og fik nu øje på balkonen. *Ungen havde kraftedeme haft sin egen balkon.*

“Hmm,” mumlede Blake og kiggede forstøvet på glas-skydedørene.

“Jeg vil lade dig være lidt alene heroppe, Blake,” sagde Wade og bakkede ud af Dennys værelse. “Kald på mig hvis du mangler noget. Jeg er på kontoret lige nede ad gangen.”

“Super.” Blake nikkede og så den gamle mand forsvinde ned ad førstesalens lange gang.

Blakes blik gled undersøgende hen over Dennys mange ejendele. Lige nu var sagen som et puslespil hvor der kun var et par enkelte brikker, men han var ret sikker på at der et eller andet sted her i rummet lå nogle flere. Hans erfaring sagde ham, at de mest interessante spor nok ikke var dem i kassen. Det underbetalte og hårdt prøvede politis opklaringsarbejde var tit udpræget fantasiløst.

Blake tippede papkassen med sin ene fod, og en bærbar computer var det første der fangede hans blik. Han satte sig ned på hug og kiggede nærmere på den. Den så ud til at være intakt. *Gad vide om de overhovedet har haft den tændt nede på stationen,* tænkte han og kom straks i tanke om, at det forudsatte, at de vidste hvordan.

Han tømte papkassen helt, og en masse plastikemballeret nips med politiets stempel på væltede ud. Intet lovende. Han lagde den bærbare ned i kassen igen og bevægede sig over til det massive mahogni-skrivebord der stod i bunden af rummet. Hans blik gled straks ned til skufferne. Han hev den første ud og så et væld af hvad der lignede skolepapirer ligge hulter til bulter. *Man ved aldrig,* tænkte Blake og tog bunken med sig.

Et enligt visitkort faldt ud mellem papirerne og landede på gulvtæppet. Han smed bunken på sengen og bøjede sig ned efter det lille kort.

“*Chancey Corp*“, *Art Chancey, President*, stod der med sænket guldskrift. Der var en adresse i det mere mondæne forretningskvarter på Wanton Avenue, et almindeligt telefonnummer og et direkte nummer. I kortets hvide bundmargen var der med kuglepen tilføjet et mobilnummer. Blake stirrede lidt på kortet og proppede det så i lommen. Han satte sig på sengen, der var adskillige størrelser for stor til én enkelt teenageknægt, og begyndte at rode i skolepapirerne. Meget af det var skoleopgaver der var så overtegnet med røde rettelser, at det var svært at læse indholdet. De røde streger blev holdt med selskab af små “opmuntrende” anmærkninger som: *Det er som om, du slet ikke prøver, Denny ... Det her er slet og ret uforståeligt ...* og Blakes yndling: *Tag dig nu sammen, Denny!*

Blandt de mange stile dukkede der dog én op i bunken, der var knap så overtegnet med lærerens rødglødende pen. Teksten fyldte kun én side, og lignede efter Blakes ringe mening et digt. Nederst på siden stod: *Dit sprog har forbedret sig, Denny, men dine idéer bekymrer mig.*

Digtet hed: “Drømmen.”

Blake lod sit blik glide ned over siden.

“Det har regnet i otte dage.

Et landskab af mudder og kød.

Pytter af blod.

Kroppe der er gået i stå.

Jeg ser jorden kigge tilbage på mig,

og jeg graver hende op.

Min prinsesse,

blå og livløs.

Jeg elsker med hendes kønne, døde øjne.”

Blake følte pludselig sin mave vende sig og kom i tanke om, at han ikke helt havde undsluppet tømmermændenes greb. “Smuds,” mumlede han og smed papiret på sengen. Han slentrede over til skydedørene der ledte ud til balkonen og slap noget tiltrængt aftenluft ind. Han gik ud i det åbne og fandt en smøg frem. Udsigten var formidabel fra det højt beliggende gods. Først var der alle villahusenes teglbelagte toppe, så kom rækkehusenes søde forstadsidyl og et stykke ude i horisonten tårnede de funklende kontorbygninger på Wanton sig op.

Han tog et hiv af smøgen og nød den kølige aftenbrise mod sin brandvarme krop, der stadig

kæmpede med en alkoholforgiftning af de slemme. *Så længe man stadig får tømmere mænd, er man ikke alkoholiker*, tænkte han, men vidste at det nok var lige så videnskabeligt som den om at man ikke kan blive gravid, når man ammer.

Denny, din morbide lille satan, tænkte han og kunne konstatere at han stadig ikke havde fået rystet det ildevarslende prosa helt af sig. *Hvad får en dreng på din alder til at skrive sådan noget sygt pis?*

Han gik indenfor igen og rodede skuffer og skabe igennem. Han fandt nogle flere papirer, nogle cd-rom'er og et fotoalbum, der primært indeholdt fotos af Wade Junior taget forskellige steder i verden. Med tekster som: *"Mig i Paris"*, *"mig i Barcelona"* og så videre og så videre.

Denny var en spinkel, bleg dreng med sort, grydeklippet hår. På de fleste billeder bar han noget tøj, han helt åbenlyst var utilpas i. Hvid skjorte, blazer og pressefolder i bukserne. Der var ikke et eneste billede, hvor der optrådte andre unge mennesker. På et par stykker af dem stod far George på akavet vis med armen rundt om sønnen foran et eller andet nationalklenodie. *Et billede siger mere end tusinde ord*, tænkte Blake og smed fotoalbummet og de andre ting ned i kassen.

Han havde fundet hvad han kunne bruge og spadserede ned ad førstesalens lange gang slæbende på flyttekassen. Døren ind til Wades kontor stod en anelse på klem.

"Jeg har hvad jeg skal bruge," sagde han ind gennem sprækken.

Wade åbnede døren med det samme og kiggede på kassen i Blakes favn.

"Okay, min chauffør giver dig mit kort, så du kan ringe, når du finder ud af noget. Mail dine bankdetaljer til mig, så ordner min sekretær det med forskuddet."

Blake nikkede. "Én ting ... Var der noget der manglede fra Dennys værelse, efter han forsvandt?"

"Ikke hvad jeg ved af," sagde Wade og kiggede på ham med en lettere undren.

Blake skulle lige til at gå ud, men kom pludselig i tanke om visitkortet han havde stukket i lommen. Han satte den tunge kasse fra sig og trak det frem.

"Siger det her dig noget?" spurgte han og rakte kortet til Wade.

"Chancey Corp," udbrød Wade. "Yderst professionelt entreprenørfirma. Har brugt dem til mange byggerier. Havde det virkelig forvildet sig ind mellem Dennys ting?"

"Det lå mellem nogle skolepapirer. Nogen idé om hvorfor?"

"Nej, jeg kan ikke se hvad Denny skulle bruge det til. Det må være en fejl."

"Hvad med det håndskrevne telefonnummer i bunden? Siger det dig noget?" spurgte Blake og kiggede indgående på Wade.

“Ingenting,” svarede han og rystede på hovedet.

“Det er nok ikke noget,” sagde Blake og tog kortet tilbage. “Jeg ringer.”

Han vendte sin vært ryggen og spadserede videre ned ad den lange gang.

“Jeg stoler på dig,” udbrød Wade pludselig, da Blake var kommet halvvejs ned ad trappen.

Dit problem, tænkte han og rystede uforstående på hovedet.

Kapitel 4

Blake skoddede sin smøg på en platte, der indtil for et par timer siden havde hængt sikkert på George Wades væg. På magisk vis var den havnet i hans jakkelomme og gjorde det nu ud for det askebæger han i en rum tid havde efterlyst. *Du er på vej op i verden, Blake*, tænkte han og fik en pludselig indskydelse om at støvsuge, men kom lige så hurtigt i tanke om, at han ikke ejede en støvsuger.

Han var på egen anmodning blevet sat af nede ved den lokale døgner og havde fået indkøbt de nødvendige ting der kunne kickstarte hans hjerne. En sixpack, tre pakker smøger og nougat. Masser af nougat. Nu skulle der arbejdes. Han havde med møje og besvær fået kassen med Dennys ejendele slæbt op på fjerde sal og havde spredt tingene ud over sit sofabord.

Det var lykkedes ham at få et privatnummer til Walstrom fra kriminalpolitiet der havde ledet efterforskningen af Dennys forsvinden, og han havde netop lagt knoglen efter en halv times totalt ubrugelig samtale. Det var lykkedes Walstrom at få pointeret en 12-15 gange at sagen var lukket. På et tidspunkt var han begyndt at stove ordet: L-U-K-K-E-T, og Blake havde givet op.

Han sluttede Dennys bærbare til væggen, slog toppen op og tændte for den. Den startede op med den vanlige velkomstsalut og åbnede Windows. Alt lod til at være fuldt funktionelt, men der var skuffende få mapper på skrivebordet. Mere eller mindre kun de ting der lå der, når man åbnede sin computer for første gang, med undtagelse af en enkelt mappe med nogle mp3'er.

Blake sukkede og trykkede på Outlook-symbolet i håb om at finde noget super- inkriminerende post. Han kørte indbakken igennem og kunne skuffet konstatere, at den så ganske uskyldig ud. Han scrollede hurtigt ned gennem kontaktpersonerne, og navnet "Chance" fangede straks hans opmærksomhed. *Chancey? Art Chancey?* tænkte han og fik fisket visitkortet op af lommen. Han lagde det på bordet ved siden af sig.

Et højreklik afslørede at navnet "Chance" dækkede over en Hotmail-adresse under udbyderen "Freakscape".

"Freakscape," mumlede Blake. "Det siger mig ikke en skid ..."

Han gik tilbage i indbakken, og fandt lige præcis én enkelt mail fra afsenderen "Chance". Den bar overskriften: "Login-oplysninger."

Kære Denny,

Hermed dine login-oplysninger:

Brugernavn: Junior

Password: ubbh3406

www.Freakscape.net/Sickboy/account/

-Chance

Blake klikkede på linket og en simpel login-prompt dukkede op. Han tastede Dennys oplysninger ind, og et stort "Sickboy"-logo tonede frem. Et større video- og billedgalleri begyndte at åbne. Det lignede en standard smuds-hjemmeside med optagelser af trafikuheld, henrettelser og lignende. De mest populære videoer rangerede øverst og inkluderede en stening af en unavngiven kvinde, en blodig hundekamp og naturligvis Daniel Pearl der mistede hovedet.

"Ungdommen nu til dags," mumlede Blake og klikkede sig straks ind på sidens forum.

En tråd der hed "ønskeseddel" skilte sig ud. Den var oprettet af selvsamme "Chance" der figurerede i Dennys kontaktpersoner, og der var ikke nogen der havde besvaret den.

"Husk at sende jeres ønskesedler til mig drenge. Jeg tror julemanden kommer tidligt i år."

"Jeg vidste Julemanden var involveret," mumlede Blake. "Hvad bliver det næste? Påskeharen ...?" Han gik ud i emneoversigten igen. En hel del af trådene omhandlede nye videoer der var uploaded og var som sådan ikke interessante. Næsten i bunden fandt han én anden der skilte sig ud. Den hed: "Jagtsæson".

"Jagtsæsonen er gået ind. I ved hvor og hvordan."

Afsenderen af denne omgang kode brugte navnet "Stein". Blake fandt en lille blok og en kuglepen frem fra sin sofabordshylde og griflede e-mailadresserne ned på Stein og Chance.

Blake gik nu op i adresselinjen og fjernede underdomænerne, så der kun stod freakscape.net, og blev mødt af et Freakscape-logo i præcis samme skrifttype som det andet på Sickboy-hjemmesiden. Ingen kontaktoplysninger. Kun et skide logo.

Han prøvede nu at google "Freakscape.net" i håb om at finde andre domæner under udbyderen, men der dukkede absolut intet op.

Det var i forvejen noget nær umuligt at få en fysisk adresse på en IP, og det gjorde det bestemt ikke nemmere, når udbyderen selv var et spøgelse.

Det eneste han kunne finde på nu var at google e-mailadresserne på Chance og Stein.

Der dukkede intet op på Chance. *Sidste forsøg*, tænkte Blake. Han tastede Steins e-mailadresse ind i søgefeltet med lukkede øjne og trykkede *enter*.

Han åbnede langsomt øjnene. Bingo! Tre søgeresultater; alle fra et forum på hjemmesiden "Happyslasher.com". Han åbnede siden og kunne konstatere at det var en hyldeside til kendte seriemordere. De var der alle sammen: Dahmer, Gein, Manson. En munter forsamling. "Stein" havde et par uinteressante indlæg i forummet, men det vigtigste var, at han havde været dum nok til at surfe rundt i andre forummer. "Happyslasher" var nemlig ikke en spøgelsesside som freakscape. Der var både en adresse, en e-mail og et telefonnummer.

Blake tastede nummeret ind på sin telefon uden de store forhåbninger. Da telefonen havde ringet en syv-otte gange, lød der en rusten stemme i den anden ende.

"Hallo."

"Ja, goddag. Det er ... Walstrom fra kriminalpolitiet," sagde Blake med sin mest autoritære stemme. "Vi er midt i en mordefterforskning og har god grund til at mistænke en bruger på den hjemmeside du udbyder."

"Øhh ... nå," mumlede fyren i den anden ende. Han lød som én der også havde haft en hård nat.

"Det drejer sig om en bruger som kalder sig "Stein". Vi skal bruge et rigtigt navn og en adresse på ham," fortsatte Blake.

"Det ved du godt jeg ikke kan give dig. Ikke uden en dommerkendelse, anyway."

Ok, ny strategi, tænkte Blake. Det lod ikke til at fyren var helt så omtåget, som han først havde antaget, så der måtte nye boller på suppen.

"Prøv og hør her!" råbte han nu ind i røret. "Vi har haft kig på din perfide, lille hjemmeside i et godt stykke tid nu, og jeg lover dig at den er lukket ned før du kan nå at sige borgerrettigheder, hvis du ikke hjælper os!"

"Det kan du sgu da ikke!" hylede den anden op.

“Jo jeg kan, og jeg kan love dig, at jeg vil holde DIG personligt ansvarlig for den næste døde pige der dukker op, når vores fyr slår til igen. Blod på DINE hænder!” Blake smurte lige lovligt tykt på og vidste ikke helt om han skulle have undladt det sidste med blodet på hænderne. Der var stille på linjen et øjeblik, men så lød en bitter, slagen stemme: “Hæng lige på et øjeblik.”

Du godeste, tågehjernen gør det rent faktisk, tænkte Blake og jublede indvendigt.

“Computeren tilhører en Harry Steinberg på Wanton Avenue 69,” sagde fyren slukøret. “Var der andet?”

“Nej. Du har vist stor samarbejdsvilje. Kriminalpolitiet takker dig.”

Blake smækkede røret på.

Wanton Avenue ... Et billede var begyndt at tegne sig her, og alting pegede mod ét sted: Chancey Corp.

Blake googledde Chancey Corp. og fandt en meget flot og professionel hjemmeside. Forsiden var dækket af billeder, der viste hvilke mondæne byggerier de havde stået for udførelsen af. Han trykkede på linket “kontakt os” og fine farvebilleder af firmaets medarbejdere dukkede op. Blake havde ikke set så mange grå habitter og slips samlet ét sted før og måtte gnide sig i øjnene for ikke at se dobbelt. Art Chancey, president var selvfølgelig øverst. En rank mand i fyrrerne med et firskårent ansigt og sølvgrå stænk i håret. Et par billeder længere nede kunne man finde Harry Steinberg, marketing. Blake ville skyde på han var i slutningen af trediverne. Han var spinkel, havde mørkt hår der tyndede lidt ud i toppen og et par briller der ikke gjorde det store for hans ansigt som helhed. Der var noget usundt over ham. Det var noget i hans øjne; han så nærmest jaget ud.

Så slipsedrengene har en lidt kinky side, hvor de surfer rundt på nogle x-ratede hjemmesider, men hvad fanden har det med Denny at gøre? Blake kløede sig i nakken og samlede visitkortet op der lå ved siden af ham. Han studsede igen over det håndskrevne telefonnummer og tastede det ind på sin telefon.

Røret blev taget med det samme, og det gav et gib i Blake.

“Hallo?” sagde en ukendt stemme.

“Hvem snakker jeg med?” spurgte Blake, og vidste med det samme, at han havde dummet sig.

Forbindelsen blev afbrudt.

Blake slog sig selv i hovedet med røret. “*Hvem snakker jeg med?*” vrængede han og lagde sig på sofaen. Han tog en bid af sin nougatbar og kiggede op i loftet. Hold kæft hvor var han træt. “I morgen ...” mumlede han og faldt i søvn næsten omgående.

Kapitel 5

Blake spadserede ned ad Wanton Avenue og betragtede de enorme, funklende glasbygninger og gigantiske skulpturer. Han havde fået en tiltrængt nats søvn og var nu på vej til et møde med Art Chancey. Han havde snakket med ham over telefonen samme morgen, og han havde overraskende nok været mere end villig til at mødes, skønt Blake havde holdt kortene rimelig tæt ind til kroppen. Han havde i grove træk kun fortalt, at han havde nogle spørgsmål om Denny Wades forsvinden.

Jakkesættene myldrede frem og tilbage på Wanton. De fleste af dem skænkede ikke Blake det mindste blik, mens nogle enkelte kiggede hånligt, eller noget der lignede overbærende på hans slidte jeans og smøgen der sad som en mere eller mindre fastgroet del mellem hans pege- og langfinger.

Hvordan kender de forskel på hinanden? tænkte Blake, og kiggede med gensidig undren på de grå habitter der susede forbi ham.

Chancey Corp. var selvfølgelig den højeste af alle bygningerne. Selv indgangsdørene var af skræmmende proportioner, og man blev foranlediget til at tro, at de havde fået dem fremstillet specielt med det ene formål at enhver besøgende skulle blive lammet af ærefrygt.

Det virkede imidlertid ikke på Blake. Han slentrede forbi tre "rygning forbudt" skilte i foyeren med sin smøg i hånden, på vej mod informationen.

"Jeg har et møde med Chancey," sagde han til damen bag skranken. "Navnet er Blake."

"Et fornavn eller et efternavn?" spurgte hun, mens hun tastede løs på sin computer.

"Bare Blake."

Hun trykkede et par gange mere på tastaturet og sagde endelig: "Øverste etage. Mr. Chancey venter dig."

Blake nikkede, gik over til elevatoren og tog den op til 28.

Dørene åbnede og en lang gang med et rødt tæppe blev blotlagt for ham. Lav jazzmusik spillede fra et par højttalere på hver side af gangen.

Blake trådte tøvende ud på gangen og spekulerede på om han var blevet fanget i en episode af Twin Peaks, men i det samme stak Chancey hovedet ud fra en døråbning for enden af gangen.

"Blake?" spurgte han storsmilende.

"Chancey?"

“I egen høje person,” svarede han og grinede. Han hastede en forvirret Blake i møde og gav ham et ordentligt bjørnekram. Chancey var en stor mand og der lå godt med kræfter bag krammet. Blake trak sig instinktivt bagud. Han kiggede ned og så at hans smøg nu lå og brændte på gulvtæppet.

“Øh, pardon ...” sagde han og trak let på skuldrene.

“Glem det!” udbrød Chancey. “Her på 28. gør vi hvad der passer os.” Han trådte på cigaretten og lagde armen omkring Blake. “Lad mig vise dig mit kontor.”

De gik gennem døren for enden af gangen og kom ind i et højloftet konferencerum med gigantiske vinduer fra gulv til loft.

“Kan du lide udsigten?” spurgte Chancey og kiggede håbefuldt på Blake.

“Den er fin,” sagde Blake og trak på smilebåndet.

“Noget at drikke?” spurgte Chancey.

“Kaffe er fint.”

“Bare kaffe?”

“Øhh ... Whisky ville da gøre underværker.”

“Jeg mente, om du ville have fløde eller sukker i kaffen ...” sagde Chancey med et enkelt løftet øjenbryn.

“Nååh,” sagde Blake og indså fejlen.

Chancey brød ud i latter. “Bare rolig, jeg kender en fyr der hedder Jack Daniels. Kom med herind.”

Blake fulgte efter og kunne konstatere at jazzmusikken fulgte med ind på kontoret. “Sæt dig ned,” sagde Chancey og pegede på en sort læderstol der stod foran skrivebordet. Han gik over til minianlægget og skruede en anelse op for lyden.

“Ska-bab ba di-de-li bab-bab,” skattede han løs og knipsede rytmisk til jazzen. Han åbnede barskabet og skænkede op med uhyggeligt langsomme bevægelser.

Bare tag dig god tid, tænkte Blake og nidstirrede Chanceys ryg.

Han stillede glasset foran Blake og satte sig overfor. Han var ét stort smil.

Blake havde set det her “play” før. Chancey spillede jubelidiot, og der var helt klart et eller andet han prøvede at skjule. Blake kiggede på displayet på minianlægget og så at det var sang nummer to der kørte. Det ville sige at Chancey lige havde sat skiven på før hans ankomst. Det hele var til hans ære.

“Hvad er din forbindelse til Denny Wade?” spurgte Blake tørt og tog en tår af whiskyen.

Chancey valgte ikke at svare, men sagde i stedet: “Er du overrasket?”

Han trommede stadig en anelse på bordkanten i takt til musikken.

“Overrasket?” Blake kiggede uforstående på ham.

“Du troede nok, at vi var nogle værre stivstikkere her i firmaet.”

“Du har en medarbejder der hedder Harry Steinberg,” afbrød Blake nu. Han var træt af Chanceys julelege.

“Der kan jeg ikke være uenig,” svarede Chancey og slog smilende håndfladerne i vejret.

“Han har skrevet nogle indlæg i et forum på nettet der hedder Sickboy.”

Chancey reagerede ikke, hvilket nok var det mest mistænkelige en fyr der syntes at have en smart bemærkning til alting kunne gøre.

“Denny Wade brugte en del tid på samme website,” sagde Blake og iagttog ham nøje. “Det er en hjemmeside med videoer af folk der bliver henrettet og den slags. Kender du den?”

“Nej,” sagde Chancey og havde knapt så let til smil nu. “Men jeg kan umuligt tro at Harry Steinberg, der er medlem af bestyrelsen, ville spille sin tid på sådan noget bras.”

“Det gør han, og jeg kan dokumentere det,” sagde Blake i et ganske roligt tonefald og sippede til sin whisky.

Nu fandt Chancey pokerfjæset frem igen. “Jeg gætter på du ikke er en jazzmand,” sagde han og rejste sig fra stolen. Blake så undrende på ham.

“Ser du, jazz er ikke bare noget man hører. Det er en livsstil,” fortsatte han og slentrede omkring i kontoret. “Når man først har fattet det, så går alting ligesom nemmere. Man danser nærmest gennem livet. Med dig er det anderledes. Med dig skal alting være svært. Hvorfor, Blake?”

“Undskyld, den skal jeg lige have igen,” sagde Blake og vendte sig om, så han kunne se Chancey der nu stod bag ved ham.

“Jeg tror du forstår mig, Blake. Hvor mange lukkede politisager tror du der blev opklaret af privatdetektiver sidste år? Prøv med et rungende nul.”

“Jeg havde også tænkt mig at rette op på den statistik én af de her dage,” sagde Blake og sendte sin vært et øretæveindbydende smil.

Smilet blev ikke gengældt. Det virkede som om Chancey totalt havde mistet sit jive, og nu var han bare godt gammeldags sur.

“Du er et fortidslevn, Blake. Har du ikke hørt at Marlboromanden er død. Af kræft. Det kunne være du skulle gøre det samme.”

Hold da kæft, tænkte Blake. *Det er som at stjæle slik fra et barn.* Han drak glasset ud og rejste sig. Chancey stod ved døren og så lettere anspændt ud.

“Jeg tror jeg har hørt og set rigeligt,” sagde Blake og gjorde anstrøg til et kram. Chancey rykkede sig ikke ud af stedet.

“Nå, ingen knuser,” sagde Blake og passerede ham. Han gik gennem konferencerummet og noget fangede hans blik i farten. Midt på væggen var monteret hvad der lignede en hel gemen affaldsskakt. Den var godt nok en del bredere end den Blake kendte hjemme fra sin egen opgang, men det var ikke til at tage fejl af. Det var en affaldsskakt.

Han vendte sig om og kunne konstatere at Chancey stadig stod der.

“Find fem fejl,” sagde Blake og pegede på metallågen.

“Hvabehar?” sagde Chancey utålmodigt.

“En affaldsskakt på 28. etage. Ikke noget man ser hver dag.”

“Det er vel næsten unødvendigt at sige, at du bliver meldt for chikane hvis du dukker op her igen. Jeg vil foreslå dig at gå ud og lede efter nogle rigtige spor,” sagde Chancey surt og smækkede døren ind til kontoret.

Blake tog elevatoren de 28 etager ned igen og vandrede gennem foyeren med et triumferende smil på læben. Selvom han ikke havde fået bare en stump af noget der lignede et spor, havde han opnået lige hvad han ville. Chanceys reaktion havde været uhyrlig, og hans mistanke til Chancey Corp. var styrket tifoldigt. Hvad det præcis var han mistænkte dem for, havde han ikke nogen klar idé om endnu, men der var i hvert fald et eller andet der lugtede ved ham Chancey.

“Undskyld, sir. De må ikke ryge her,” sagde en kvinde i en blå uniform.

“Jeg kan ikke gøre for det,” mumlede Blake. “Jeg er et fortidslevn. Øjensynligt.”

Kapitel 6

Det var blevet tirsdag og Blake stod i en telefonboks på hjørnet af Fuller Street hvor han boede. Han lagde visitkortet med det håndskrevne nummer oven på telefonen og tænkte sig denne gang ekstra godt om, inden han tastede cifrene ind. Hans hjemmenummer var helt sikkert blacklistet efter det temmelig uovervejede opkald forleden.

Blake havde med vilje undladt at fortælle Chancey om visitkortet han havde fundet på Dennys værelse, og med lidt held troede de bare det var en tosse eller et forkert nummer der havde ringet i søndags. *Man får altid to chancer*, tænkte Blake og tastede nummeret ind, da han var helt sikker på hvad han skulle sige.

“Hallo?”

“Det er Denny,” sagde Blake, som han forestillede sig en 18-årig dreng ville lyde.

“Hvorfor ringer du?” spurgte stemmen, som pludselig lød uhyggeligt bekendt.

“Chance, vi bliver nødt til at mødes,” fortsatte Blake. “Der er sket noget.”

Forbindelsen blev afbrudt.

“Fuck!” råbte Blake og hamrede røret på. Han stod et øjeblik og pustede ud. Hvad havde han lært af den korte samtale? Han havde i hvert fald fået bekræftet at Denny var i live, og hvis hans ører ikke havde spillet ham et puds, var det selveste Art Chancey der havde samlet røret op.

Blake trykkede med det samme nummeret til oplysningen.

En venlig dame kunne fortælle ham, at der ikke var registreret nogen abonnent på mobilnummeret. Selvfølgelig. Endnu en blindgyde. Sagen var ved at udvikle sig til en spøgelsesjagt, og Blake kunne se alle Wades dejlige penge forsvinde et sted ude i horisonten.

Blake gik op på fjerde sal igen og kæmpede sig vej gennem bjergene af ubetalte regninger der lå i entreen. Han smed sin jakke og gik ud til køleskabet. Det var tomt. Der var ikke engang flere øl. *Pis, den her sag gør mig ædru*, tænkte han og smækkede lågen i. Han tømte sine lommer for busbilletter og “bogførte” dem i en lille, sirlig bunke på toppen af den ene gulvhøjttaler. Hans bil var i stykker og havde skullet til mekaniker i noget der lignede et års tid, men indtil videre var den ikke kommet længere end til parkeringspladsen nede foran bygningen.

Han smed sig på sofaen og løftede Dennys bærbare computer over på brystet. Der måtte være noget han havde overset. Han fik kæmpet smøgpakken op af lommen, men kunne konstatere at den

også var tom.

“Bare en lille håndsækning,” mumlede han, uden at vide hvem han egentlig talte til. “Jeg vil så gerne tørre ham Chanceys smørrede grin af.”

Han klikkede sig ind i mappen *dokumenter* og fandt en masse der lignede skoleopgaver, indeksering af cd'er og film, halvfærdige romanprojekter og så videre og så videre. Ét enkelt fangede dog Blake's opmærksomhed. Det hed “Min fantasi”.

Jeg følger efter hende.

Jeg går først lydløst.

Hun har ikke set mig endnu.

*Jeg begynder at trampe lidt,
så hun lægger mærke til mig.*

*Hun kigger hurtigt tilbage
og sætter tempoet lidt op.*

*Jeg følger med,
og det lægger hun også mærke til.*

Nu er hun bange.

*Jeg begynder at løbe efter hende,
og hun flygter fra mig.*

*Hun skriger på hjælp,
og råber at jeg skal lade hende være,*

*Men ingen hører hende,
og jeg vil ikke lade hende være.*

*Hun løber,
men det hjælper ikke noget.*

*Jeg smider sportstasken,
da jeg er få meter fra hende
og springer op på hendes ryg.*

*Vi vælter omkuld, og min pik begynder
allerede at blive stiv.*

*Hun skriger og river mig, men
jeg slår hende i ansigtet igen*

og igen.

Til sidst ligger hun stille.

Nu hvisker hun kun.

Beder for sit liv.

Jeg rejser mig og henter sportstasken.

Jeg hiver boltsaksen frem, og hun

begynder at pive, da hun ser den.

Blake stoppede med at læse og sank en klump. Knægten var jo komplet fra snøvsen. Han skimmede resten af dokumentet, men nærlæste det ikke. Der var vist ingen tvivl om, hvordan den historie endte, og det gjorde ham ærlig talt dårlig.

Selv om dokumentet hed "min fantasi", var mordet beskrevet i så minutiøse detaljer, at man skulle tro at det var noget han havde oplevet i virkeligheden.

Han stillede computeren over på bordet og satte sig op i sofaen. Virkelighed eller ej, så var det under alle omstændigheder en meget syg person der kunne skrive den slags, og af en eller anden ubegribelig grund bejlede denne "Chance" til ham. Om "Chance" og Chancey var én og samme person var stadig ikke bevist, men Blake ville gerne satse en god sum mønter på det.

Chancey Corp. skulle gås nærmere efter i sømmene, for det stank langt væk. Blake havde siden gårsdagen reflekteret over mødet, og der var flere ting der gik ham på. Det havde virket som om Chancey havde haft en meget forudindtaget mening om Blakes arbejde, hvilket kun kunne indikere at han havde tjekket op på ham inden mødet. Hele den tåbelige omgang "fald på halen komedie" Chancey havde disket op med virkede også lige lovlig iscenesat, så der måtte være et eller andet han var virkelig desperat for at skjule.

Blake måtte indrømme, at han også bare havde noget imod ham på et rent personligt plan. Han var en af de der usympatiske, selvhævdende, solariebrune, squashspillende forretningsmænd, som Blake kun kendte alt for godt og hadede som pesten.

Han tænkte på de dejlige, store arkivskabe, han havde passeret i konferencerummet og fik kriblen i fingrene. Hvis han bare kunne få lidt tid alene med alle de spændende papirer der måtte gemme sig deri.

Det kunne godt blive risikabelt, for Chancey Corp. var ikke et sted enhver stratenrøver med et brækjern kunne bryde ind hos. De havde topmoderne sikkerhedssystemer og vagt på 24 timer i døgnet. Heldigvis havde Blake en plan. Det var faktisk ikke bare en plan, det var *Planen*. Den

samme han havde brugt hele sit liv, når han gerne ville ind bag låste døre. Det eneste den krævede var en god bog og masser af tålmodighed.

Kapitel 7

Blake vågnede med et sæt. Han sad på et toilet i en lille bås. På gulvet foran ham lå en krimi i paperbackformat, som han måtte have tabt, da han var døset hen. Han hev febrilsk sin telefon op af inderlommen og kiggede på klokken. Den var 21.46.

Da det stadig havde været lyst, var han i læ af en større gruppe japanske forretningsmænd smuttet gennem Chancey Corps foyer og ud på toiletterne. Det var den mest skudsikre plan i verden og skulle det hende at man blev opdaget siddende på kummen, sagde man bare, at man var faldet i søvn, hvilket i dette tilfælde jo rent faktisk var sandheden.

“Hvis du vil ind bag lås og slå, skal du bare være på den rigtige side af døren til at starte med.” Sådan lød rådet Blake havde fået som meget ung af en sine mere tvivlsomme bekendtskaber, men det var den skinbarlige sandhed, og fyren havde suppleret med denne perle: *“Det er nemt at blive låst inde, men nogle gange sværere at komme ud.”*

“Så mange uopdagede gadepoeter,” mumlede Blake og åbnede forsigtigt døren til båsen. Der var blikstille og der så ud til at være fri bane. Han regnede ikke med at skulle holde øje med laserstråler og den slags. Det var jo trods alt ikke Fort Knox, men et entreprenørfirma, hvor firmahemmeligheder var deres dyrebareste eje, og så vidt han vidste var der ikke præcedens for at forretningsmænd agerede listetyve i deres fritid. Han var slangen i Paradis. Et fortidslevn faktisk.

Døren ud til foyeren var åben og Blake stak forsigtigt hovedet ud. Omkring ti meter derfra sad en ældre vagtmand bag en glasskærm. Han sad med siden til og var fordybet i et eller andet læsemateriale. For at komme over til trapperne måtte man forbi vagten. Blake gjorde sig ikke nogen forhåbninger om, at han ville forlade sin post, så det ene øjeblik kunne være lige så godt som det andet.

Han gik ned på alle fire og kravlede nu så tæt ind langs væggen, som han kunne. *Jeg har intet at miste, forsikrede han sig selv. Mit rygte er for længst skyllet ud i lokummet, jeg har ingen penge de kan tage og mit liv er generelt noget lort.*

Med fornyet iver kravlede han nu det sidste stykke forbi den intetanende vagt, og snart var han ved trapperne. Nu skulle han bare lige liste op, når chancen bød sig.

Efter et halvt minut vendte vagten ansigtet helt, øjensynligt fordi han skulle skrue på sin radio,

og Blake susede op ad den mørke trappeopgang. Mørke var godt; det betød at alle var gået hjem. Ingen arbejdsæsler på kontorerne.

Da han prustende og stønnende var nået halvvejs op, begyndte han at sende elevatoren lange blikke, men han måtte stå distancen til fods, ellers ville han blive opdaget.

Endelig stod der 28. etage på væggen, og han genkendte straks det røde gulvtæppe.

Han havde sit lille udvalg af dirke og andet nyttigt indbrudsværktøj med, men det så sørme ikke ud til at det blev nødvendigt. Døren til konferencerummet var ulåst. Blake fik en pludselig følelse af, at han måske var helt på afveje i den her sag. Det var bevist at Chancey var et røvhul, men måske ikke meget mere end det.

Han gik ind i konferencerummet og tændte en lille bordlampe, der gav en dunkel, men tilstrækkelig belysning.

Det lange bord havde tretten tomme stole. Én til hvert bestyrelsesmedlem. Stolen for enden af bordet var garanteret forbeholdt "The Big Man Himself".

Lokalet lugtede på den der helt specielle kontor-agtige måde, der gjorde Blake utilpas. *Plastic og rengøringsmidler.*

Arkivskabene tårnede sig helt op til loftet for enden af rummet. Han rullede den første skuffe ud og blev mødt af fane på fane i forskellige farver. Som han havde håbet indeholdt skufferne hovedsageligt årsregnskaber og lignende. Han trak kongestolen hen, så han også kunne nå de øverste skuffer, og plukkede de ting ud han kunne bruge. Det var en indbringende høst. Med undtagelse af at have fundet Denny nede i en af skufferne, kunne det stort set ikke have været meget bedre.

Han rykkede lampen hen til bordenden og satte sig godt til rette i Chanceys stol med de mange regnskaber og dokumenter spredt ud foran sig. Tallene viste, at det var et firma i stærk vækst. Over de sidste par år havde de nærmest fordoblet deres omsætning.

Blake afbrød pludselig læsningen. Han var kommet i tanke om Chanceys barskab. Hvorfor ikke gøre sig det lidt bekvemt? Han skulle måske sidde og tyde det her volapyk i timevis.

Han rejste sig og tog i døren til kontoret. Låst. Ikke noget den gamle dirk ikke kunne klare. Døren gik op med et klik, og Blake fandt hurtigt de gode sager frem. Han fyldte glasset op til han skammede sig og satte sig ud til papirerne igen.

Han fandt et større bundt frem fra bunken, der lignede endeløse rækker op og ned af debitorer og kreditorer. På kreditorlisten sprang et navn straks i øjnene. "Patriot Arms," mumlede Blake. Det lød ikke som nogen der solgte mursten eller gravkøer. Han skimmede listen og kunne se at de indkøbte

fra dem ret flittigt. Han rodede forgæves i bunkerne efter udgiftsbilag og gik hen til skufferne igen. De var ikke til at finde. Han kom pludselig i tanke om, at han havde set nogle røde mapper med bogstaver på inde på Chanceys kontor.

Han stillede sin drink på skrivebordet og tændte lyset derinde. Han kørte fingeren langs ryggen på de røde mapper. "O-P-Q, der var du!" Blake hev mappen ud og bladrede hen under fanen "P". Det første bilag han fandt var fra Patriot Arm. Det var et ordentligt vred. Det var øjensynligt en forretning der solgte våben, pigtråd og andre ting der var nyttige, hvis man ville starte sin egen lille borgerkrig.

På de første bilag Blake bladrede igennem, havde Chancey Corp. blandt andet købt større mængder pigtråd, camouflagetøj og lignende. "Teambuilding," mumlede Blake for sig selv. "Behøver ikke at være andet."

Da han var kommet godt ned igennem bunken fangede en linje pludselig hans opmærksomhed: Boltsaks.

I det samme hørte han stemmer ude på gangen. Han klappede mappen sammen og satte den ind på sin plads. Hvad fanden skulle han gøre? Han stod helt stille og lyttede. Der var to mennesker. Den ene var helt sikkert Chancey. Blake kiggede forsigtigt ud i konferencerummet. De var ikke kommet derind endnu. Det lød som om de var stoppet op og stod og talte ude på gangen. Det ville ikke hjælpe noget at gemme sig på Chanceys kontor, da det med stor sandsynlighed var der han var på vej hen.

Blake slukkede lyset inde på kontoret, trådte forsigtigt et skridt ind i konferencerummet og lukkede døren bag sig. Det lange bord flød med mapper og papirer, og han kunne høre stemmerne få meter fra døråbningen. De snakkede højlydt videre, og Blake fejede musestille alle papirerne sammen og tog dem i sin favn.

Han bed kun mærke i få dele af samtalen, for han havde andet at tænke på, men de sidste ord: "Jamen, lad os da gå ind og kigge på det," hørte han klart og tydeligt. Nu var gode råd dyre. Han kastede ét blik på den runde metallåge på væggen og vidste med det samme, hvad han måtte gøre.

Han åbnede den og en ugudelig stank kom ham i møde. Han smed papirerne ind, og så dem glide stille og roligt ned gennem skakten. Den var til alt held snoet, ellers kunne et fald fra 28. etage nemt blive en grim oplevelse. Han kravlede selv ind og kunne nu høre stemmerne meget tæt på. Om de var inde i rummet var ikke til at sige. Han lukkede lågen forsigtigt bag sig og lod sig glide ned gennem mørket.

Da Blake var gledet et par etager ned, stødte han fødderne mod siderne med et metallisk bump.

Han blev nødt til at få et overblik over situationen. Han fiskede en lille lommelygte frem fra sin inderlomme og lyste frem for sig i skakten. Den var ikke bredere end at han lige akkurat kunne være der, og hældede noget der lignede 45 grader. Han lod sig glide videre nedad, stadig med lommelygten tændt.

Han stødte ikke på nogen andre låger på de andre etager, så det var ikke til at sige, hvor fanden han ville ende.

Om han var blevet opdaget var ikke helt til at sige. Chancey og hans ven havde været meget højrøstede og lød som nogle der lige havde været ude og få en 7-8 drinks, så måske ikke. Måske ville de ikke lægge mærke til whiskyglasset på Chanceys skrivebord og den tændte lampe, og måske var de så optaget af deres sindsoprivende samtale, at de helt overhørte det lille klik det gav, da Blake lukkede lågen. Eller også gjorde de ikke.

Blake havde ikke rigtig nogen fornemmelse af tiden, mens han gled igennem den snoede skakt, men det virkede som en uendelighed. I virkeligheden var det nok kun et par minutter, men det var absolut ikke nogen komfortabel rejseform, og den kvalmefrembringende stank blev værre og værre, som han kom længere ned.

Pludselig kunne han se, at skakten mundede ud, og han stødte med det samme benene mod siderne. Han havde intet ønske om at blive hakket til fars i en eller anden dommedagsmaskine af en affaldskværn.

Han lyste ned og kunne se hvad der lignede bunden af en ganske almindelig container. Lettet lod han sig dumpe ned og landede på fødderne med et bump.

Ikke noget mærkeligt her. Ganske almindelig container. Og med undtagelse af de stjålne mapper med papirer der er dumpet ned, er den ganske tom.

Han kiggede op over kanten og lod lommelygtens lys glide søgende gennem det bælgmørke rum. Det eneste der faldt i øjnene var en blå varevogn med bagdørene på vid gab, ellers var der ikke meget at skrive hjem om. Blake samlede papirerne op og kravlede op over containerens side.

I den fjerneste ende var et solidt bord boltet fast til væggen. Han lyste ind under bordet og opdagede en hylde hvor der lå nogle ruller afdækningsplast og nogle sorte sække.

“Hvor gemmer du dig, Denny?” spøjte han og fortsatte over til varevognen.

Der stod kun et par enkelte flyttekasser i bunden af bilen, men de var da værd at undersøge. Han dukkede hovedet og steg ind. Lyskeglen faldt på en lille, hvid mærkat hvor der med sjuskede typer stod:

Rester fra 69

“Fitzzy”

Blake læste det tre gange for at være helt sikker, men kunne ikke få anden mening ud af det. “Fitzzy?” udbød han og rynkede på næsen. Man måtte næsten tage det for givet, at 69 var Chancey Corps vejnummer på Wanton, men resten var ikke til at afkode. Han foldede papflapperne op og lyste ned i kassen. Den var tom. Alle kasserne var tomme.

Han trådte ud af bilen og fandt frem til den lille knap der udløste garagedøren. Tiltrængt, kold aftenluft strømmede ind og erstattede den hengemte stank der hvilede over garagen. Han bevægede sig forsigtigt ud på den enorme, tomme parkeringsplads. Kavaleriet var ikke dukket op og der var ingen sirener at høre, så hans natlige besøg var efter alt at dømme gået ubemærket hen.

Han tændte en smøg og luskede ud fra parkeringspladsen. En sen spadseretur langs kanalerne på Wanton var ikke det værste man kunne fordrive tiden med. At se lysene fra industriens gigantiske tårne spejle sig i vandet var et smukt syn, selvom Blake ikke havde nogen forståelse for den verden der gemte sig bag fladerne af glas og stål.

Han lagde Wanton Avenue bag sig og så hvordan byggestandarden faldt blok for blok som han kom frem. Et par stykker mere så var han hjemme.

Det var kun få blokke fra hans egen lejlighed på Fuller Street, at han fangede sit spejlbillede i en butiksrude og stoppede op. Der var noget helt galt med billedet. Hans bukser var mørke på bagen og ned langs benene. Han drejede nakken så meget han kunne og hev ud i stoffet. Det var ikke skidt. Det var blod. Hvad end der havde rutsjet gennem den ækle skakt før ham, var det noget der kunne bløde.

Han fortsatte hastigt mod sit hjem. Han måtte ud af de bukser i en fart. En kop kaffe, en smøg og tankerum. Den her sag var ved at få ham ud af flippen. Alle de dystre insinuationer uden nogle egentlige, klokkeklare beviser. Det havde udviklet sig til noget helt andet end en sag om en forsvunden person, og Blake vidste at han var forpligtet til at overdrage sine spor til politiet. Problemet var bare, at de ikke ville foretage sig noget som helst der kunne mistænkeliggøre en samfundsstøtte som Art Chancey.

Som Blake så det, var han enten djævelen selv, ellers også var dette den længste kæde af ubegribelige tilfældigheder set i mands minde. Svaret lå forhåbentlig lige rundt om hjørnet. I en butik ved navn Patriot Arms.

Kapitel 8

Hamlin Grove. Kun et lille stenkast fra Blakes nabolag, men en verden til forskel. Her skulle man ikke færdes alene efter nattens frembrud. Ikke engang hvis man var en hård nyser som ham selv. At én af hofleverandørerne til landets mest mondæne entreprenørfirma skulle have adresse her, gav mildest talt ingen jordisk mening.

Han havde tilbragt morgenen og dele af formiddagen med at skygge Art Chancey, og havde fået knipset en hel del billeder af ham sammen med forskellige, unavngivne forretningsforbindelser. Det var sikkert ganske ubrugeligt, men han ville køre dem igennem med Wade på et tidspunkt for god ordens skyld.

Det var blevet tidlig eftermiddag og Hamlin Grove så egentlig ganske tilforladelig ud i dagslyset. Det var først når solen gik ned, at udyrene kom frem. *Hvordan var det nu den der sang gik? "The freaks come out at nine, and it's twenty to ten..."* Han gik og nynnede lidt, mens han holdt øje med husnumrene. *36 ... 38 ... 40! så er vi her...*

Det første der slog ham var, at butikken så lukket ud. Ikke bare sådan "Jeg er gået til frokost"-lukket, men helt og aldeles definitivt lukket. Døren var bag lås og gitter, og ruderne var så dækkede til af smog og skidt, at man næsten ikke kunne se igennem dem.

Blake trådte et par skridt tilbage. Jo, den var god nok. Der stod "Patriot Arms" med store, røde typer på muren. Han skimtede ind i det mørklagte lokale, men den akutte mangel på vinduespudsning besværliggjorde opgaven anseeligt. Han stak hånden gennem gitteret og pudsede en lille plet ren med sit frakkeærme. Række op og række ned af maskingeværer var det første han fik øje på. Det lignede egentlig mere et lager end en butik, men varer manglede der i hvert fald ikke. Overalt stod uåbnede papkasser stablet ovenpå hinanden. Blake trådte et skridt tilbage og kiggede sig omkring. Måske kunne man spørge én af naboerne om butikken.

Der lå heldigvis en lille døgner på den anden side af gaden. Blake rykkede døren op, og en gammeldags messingklokke gav lyd fra sig. Der lugtede af pibetobak og sure sokker i det lille, tætpakkede lokale, og ophavsmanden til begge viste sig at være en ældre, gråskægget herre, der stod bag disken.

“Hej,” sagde Blake og nikkede. “Kan du fortælle mig hvad der er sket med Patriot Arms? Er den lukket?”

“Ved det ikke, min ven. Ser stadig Butte af og til, men døren er altid lukket.”

“Butte?” sagde Blake.

“Ah, du kender ikke Butte ... Det er ejeren. Søn af gamle Butte, der åbnede butikken tilbage i nittenhundrede ... øh ...”

“Det er ikke så vigtigt, du, men butikken er altså lukket for kunder?”

“Åh, ja. Den var åben indtil for en halvanden års tid siden. Jeg købte selv den her af unge Butte,” sagde den gamle og hev en dobbeltløbet haglbøsse op bagfra disken. “Har heldigvis aldrig måtte bruge den, syv-ni-tretten.”

“Pas lige på hvor du peger med den der,” sagde Blake og tog instinktivt hånden op.

“Åhh ... Jeg har tilladelse til den, ser du. Så alt er i orden.”

Hjælper mig ikke synderligt hvis du blæser ansigtet af mig, gamle fjols, tænkte Blake.

“Men hvor var vi henne ... nå, jo! Butte,” fortsatte den gamle. “Sød fyr. Lidt stille. Han skulle finde sig en pige. Det plejede jeg altid at sige til ham.”

Åh gud, hvad har jeg startet, tænkte Blake. *Nu stopper han aldrig.*

“Øh ... Giv mig tyve af de blå der,” sagde han mest af alt for at skifte emne. “Nej, vent. Jeg står vist lige og mangler et par mønter.”

“Det er i orden,” sagde den gamle. “Dem giver du mig næste gang vi ses.” Han lagde smøgpakken i Blakes hånd og gav den et klem, ledsaget af et smil, der forvandlede hans ansigt til et usandsynligt kunstværk af rynker og folder. “Jeg tror på det gode i folk, indtil de beviser det modsatte.”

“Charmerende træk,” sagde Blake og gengældte smilet. Han var faktisk ikke engang sikker på, om han mente det eller ej. Det var en slags arbejdsskade ved at være sarkastisk hele tiden. Nogle gange sagde man noget man egentlig mente, men betonedede det per automatik på en sarkastisk måde, og så kunne man rent faktisk selv komme i tvivl om sine intentioner. Det lod under alle omstændigheder til, at den gamle tog det som ros, og han vinkede smilende til Blake, da han forlod butikken.

Der var ikke andet at gøre end at sætte kursen hjemad. To indbrud i træk var nok at stramme den.

Blake passerede det beskidte butiksvindue igen, og han kunne egentlig lige så godt have overset det, men ved et ufatteligt held opfangede han en bevægelse bag det mørke glas. Han stormede straks hen og kiggede ind gennem det lille stykke vindue, han havde pudset. En lille, tæt gut med

fuldskæg stod nu derinde.

Blake bankede på ruden, og manden vendte hovedet i et hurtigt ryk med et forskræmt udtryk.

“Undskyld jeg ville ikke skræmme dig,” sagde Blake.

“Vi har lukket,” svarede han og vendte ryggen til.

“Ja, det forstår jeg godt, men ...” Blake mærkede den knitrende Patriot Arms faktura han havde liggende i lommen og besluttede sig med det samme for at ændre strategi. Han havde egentlig bare taget den med for at have adressen, men nu kunne den måske hjælpe ham.

“Du har vist snydt dig selv på den her faktura, du har sendt mig,” sagde han og klaskede det gule stykke papir op mod ruden.

Fyren vendte sig nu om og kastede et hurtigt blik på papiret. Han stod et øjeblik og mediterede over det og sagde endelig: “Kom om bagved så låser jeg dig ind.”

For klog til politiet, tænkte Blake. Det her, det er detektivarbejde.

Blake gik ind i den tilstødende gyde, og Butte låste døren op. På trods af kioskmandens varme anbefalinger, havde Blake svært ved at se det “søde” ved ham. Han lignede en slags menneskeabe, der havde haft et uheldigt sammenstød med en tatovørnål. Han havde små klat-tatoveringer overalt i ansigtet og bar en sort lædervest med et stort billede af Adolf Hitler.

Blake gik indenfor og åbnede døren ud til gyden. Han låste den omhyggeligt med både slå og kæde. “Man kan ikke være for forsigtig her omkring,” brummede han uden at kigge op. “De forbandede niggere ligger hele tiden på lur.”

“Forbandede niggere,” efterbandede Blake og rystede forstående på hovedet. Hvis han skulle have noget ud af Butte, blev han nødt til at synke ned på hans niveau.

“Jeg går lige ind og finder min debitormappe. Du kan bare tage en kop kaffe fra kanden. Den er lige lavet,” sagde Butte og forsvandt ind i et andet lokale.

Blake kiggede sig omkring i butikken. Butte havde alt hvad enhver krigsliderlig præsident nogensinde kunne drømme om i sin vådeste drøm. Automatvåben lå side om side med barbarisk udformede knive, køller og knojern. Der var gasmasker, granater, forskellige slags tåregasser, peberspray og pigtråd. Butte havde åbnet en af de mange kasser der stod stablet i rummet, og en camouflagedragt var hevet op og lagt på gulvet. Ved siden af den lå der et mærkeligt instrument, som Blake ikke lige havde noget ord for på stående fod. Det var en slags aflang metaldims med et blått plastikgreb i den ene ende og en firægget spids, der lignede et pilehoved. Blake samlede den op og kiggede undersøgende på den. Der var en lille knap på håndtaget.

“Kan du lide den?”

Det gav et spjæt i Blake. Butte stod ovre i døråbningen med et rødt ringbind i hånden.

“Den er ... superlækker,” sagde Blake uden at have den fjerneste anelse om, hvad det var eller hvad den kunne.

“Men hvad ville en fyr som dig bruge den til?” sagde Butte og hev den ud af Blakes hånd.

“Jeg har et par ideer,” sagde Blake og smilede indforstået til ham. Stadig uden at vide hvad den pokkers dims var til for.

“Privatlivets fred ... jeg er helt med,” sagde Butte og smilede endnu mere indforstået tilbage. Han strøg sin hånd kærtegnende over instrumentet. “Rustfrit stål. Perfekt håndværk.” Han stod et øjeblik og gled helt væk. Hans øjne svømmede en anelse, og han så næsten salig ud.

“Du fører den op i anus på dit bytte ...” udbrød han pludselig og lavede en dolkende bevægelse med instrumentet. “... Udløser modhagerne ...” Han trykkede på knappen, og den firæggede spids vendte vrangen ud med en høj metallisk lyd. “... og med et enkelt ryk river du tarme og mavesæk ud.” Han illustrerede bevægelsen, og Blake sank en klump. “... men du får brug for afdækningsplast, hvis du tager den,” sluttede Butte af og lagde det uhyggelige instrument over på disken.

“Helt sikkert,” sagde Blake og prøvede at holde masken, selvom han kunne mærke sin mave vende sig. “Har du andet ... Øh, i den stil?”

Butte brød ud i latter. “Ha ha ha. Du er en frisk fyr ... men jo, naturligvis. Nu skal du bare se løjer.” Han tog sit nøglebundet frem og gik om bag disken. Det viste sig, at bordpladen kunne løftes, og et broget galleri af torturretskaber kom til syne.

“Det her er ikke til mine normale kunder, men jeg kan mærke, at du kan lide at prøve grænser af. Det er der ikke noget galt i.”

Blake faldt i staver over noget der lignede en dildo der var rullet i glasskår, og fik en umådelig trang til at give Butte én på skrinet.

“Hvor var det du sagde, du kom fra?” brød Butte pludselig ind. Det lille øjeblik tavshed havde uheldigvis fået ham til at tænke klart.

“Øhh ... jeg ...” startede Blake, men nåede ikke at finde på en historie, før Butte hev fakturaen ud af hånden på ham.

“Chancey Corp.?!” udbrød han synligt chokeret. “Øh ... så bliver jeg lige nødt til at hente en anden mappe. I køber så meget af mig, at jeg holder særskilt regnskab, øh ... lige to sekunder.”

Butte forsvandt ind på sit kontor igen i en helvedes fart. Blake kiggede ned ad sig selv og overvejede hvor stor sandsynlighed der var for at Butte ville hoppe på, at han var en af Chanceys

dreng. Det så ikke godt ud. Der var ikke andet at gøre, end at køre den helt ud. Finde på en eller anden røverhistorie om at han var en ny vikar eller stik i rend dreng eller så noget. Bare et eller andet.

Blake hørte et metallisk klik til højre for sig. Han vendte sig og så nu Butte stå i døråbningen med en pistol pegende mod ham. Det var svært at sætte ord på, men i det øjeblik han kiggede ind i hans øjne, var han ikke det fjerneste i tvivl om, at han ville trykke på aftrækkeren. Han lod sine ben give efter under sig og hørte i samme sekund et højt smæld der fik det til at ringe for hans ører. Han følte et vindpust fra projektilet der fløj forbi få centimeter fra hans hoved, og derefter lyden af knust glas et sted bag sig. Han var nede på gulvet nu, og disken ville beskytte ham i et sekund eller to mere, før Butte kunne nå at løbe omkring den.

Tapedispenser, tænkte Blake. Den stod på kanten af disken, og det var en af de tunge, sorte af slagsen der var fyldt med sand. På rent overlevelsesinstinkt ragede han den ned og fik et godt greb om den. Han nåede lige at se det gabende, sorte løb, da Butte kom ilende omkring disken, og så slyngede han af al kraft skytset mod ham.

Den tunge, sorte klods ramte ham lige midt i fjæset, og det gav lige akkurat nok tid til at komme op på højkant. Butte blødte fra det ene næsebor, men løftede ufortrødent pistolhånden igen. Blake slog den til side, og et øredøvende skud gik af ned i gulvet.

Han prøvede at vriste pistolen fra ham med begge hænder, og Butte gav ham en klokkeren venstre på kindbenet. Slaget faldt tungt og varmt, og det flimrede et øjeblik for hans øjne, men nu drejede det sig om den pokkers pistol! I en vanvittig kraftanstrengelse fik han vristet de fede fingre en anelse fri, og det var alt hvad der skulle til. Han brækkede fire af dem om til det sagde knæk, og pistolen ramte gulvet.

Butte skreg hysterisk af smerte, og Blake hamrede ham én lige det rigtige sted på næsebenet. En sprød, knasende lyd indikerede succes, og blodet fossede ud af næseborene og overmalede hans hvide t-shirt.

Et par ganske gemene håndjern var heldigvis også at finde i Patriot Arms' farverige sortiment, og Blake lænkede den halvt bevidstløse Butte til en radiator.

“Jeg må indrømme, at jeg føler mig fristet til at stikke din firæggede djævlepind op i røven på dig,” spyttede Blake. “... men jeg tror jeg nøjes med at tage dine penge.”

Kasseapparatet bugnede ikke ligefrem, men lidt havde også ret. Der var ingen grund til at ringe til politiet. Det betød spørgsmål, og dem var Blake ikke meget for. Panserne patruljerede gaderne konstant på Hamlin Grove, og der kunne ikke gå lang tid før at nogen rapporterede skuddet og den

knuste butiksrude. De ville vade direkte ind og se Buttes samling af hedenske torturredskaber og til den tid ville han mildt sagt have et forklaringsproblem.

“Du kan sige til Chancey, at der stadig er lidt liv tilbage i Marlboromanden,” sagde Blake og trådte hen over Butte. Han låste sig ud ad bagdøren og listede ud af gyden.

Det fornuftige havde nok været at smutte fra åstedet i en allerhelvedes fart, men der var lige et sidste ærinde, som han fandt af næsten kosmisk vigtighed.

Han krydsede gaden og hev døren op til den gamle mands døgnkiosk.

“Hey gamle! Din dreng Butte har lige prøvet at skyde ansigtet af mig, uden at vide hvem jeg var, eller hvad jeg ville,” sagde han og smækkede en håndfuld mønter på disken. “Så meget for de gode intentioner hva’?”

“Åh, det er jeg ked af at høre ... Han skulle have fundet sig en pige,” sagde den gamle og rystede på hovedet, “men du har da i hvert fald ikke skuffet mig endnu ... Du kom med pengene!”

Blake brød ud i latter.

“Det må jeg give dig, gamle. Du er den sidste idealist på Hamlin Grove, men jeg ville nu ikke lige skille mig af med ærtebøssen med det første, hvis jeg var dig.”

Sirener kunne høres i det fjerne nu, og Blake vidste, at det var på tide at komme af sted. Han gav den gamle et nik og susede ud af kiosken.

Kapitel 9

Portneren havde genkendt Blake og velvilligt lukket ham ind på Wades gigantiske grund. Marmorbysterne skulede ondt til ham, og det slog ham, at denne sag trak ham fra de allerlaveste samfundslag til de fineste fine. Wanton Avenue. Hamlin Grove. Dayton Drive. Hvis det mønster fortsatte var næste stop: Helvede.

Blake lod dørhammeren falde tungt og trådte et skridt tilbage fra paladsets massive hoveddør.
Hvad var det med rige mennesker og store døre?

Der gik en uendelighed før der endelig hørtes rumsteren på den anden side. Wade åbnede døren med et lettere konfust udtryk. Hans kinder var ildrøde, og han var godt oppe at slås med at få sit slips på. “Blake!” udbrød han. “Det var en overraskelse. Kom indenfor.”

“Håber ikke jeg kommer ubelejligt,” sagde Blake, selv om han udmærket kunne fornemme at hans uanmeldte besøg ikke var et hit.

“Nej, naturligvis ikke,” sagde Wade og rømmede sig. “Jeg har set frem til at høre hvad du har fundet ud af.”

Gyselig rumklang fulgte deres skridt gennem den højloftede foyer med det skakternede flisegulv.

De bevægede sig ind i stuen, og årsagen til Wades mistænkelige ansigtskulør kom slingrende ned ad trappen fra første sal. Ikke en dag over 25. *Ser man det, der er stadig liv i den gamle bollesprøjte*, tænkte Blake og sendte kvinden et uforskammet, indforstået smil.

“Blake, dette er Miss Kovacs, min sekretær. Hun hjælper mig i huset, mens Barbara er væk,” sagde Wade hurtigt.

Blake trykkede hende uinteressert i hånden og nikkede. Han vendte sig mod Wade igen.

“Barbara er væk, siger du?”

“Indlagt igen beklageligvis. Tjenestefolkene er hos hende og sørger for alt.”

“Statshospitalet?”

Wade sænkede blikket og nikkede med et sammenbidt udtryk.

Man behøvede ikke at være detektiv for at se hvad der foregik her. Kovacs slentrede over til barskabet og lignede én der var bollet godt op på en lyserød sky. Der var noget upassende, næsten stolt, over hendes blik og langsomme, katteagtige bevægelser. Hun lignede én der havde lyst til at stille sig op på den højeste bygning og af sine lungers fulde kraft skribe: “JEG er kæreste med

George fucking Wade. Tyg lidt på den!” Mens kære, neurotiske Barbara lå spændt fast, og elektroder langsomt ristede hendes mere usømmelige karaktertræk væk, slentrede Wades nye spilledåse rundt og legede stor stjerne på promenaden. Hun var ung, og hun troede at hun havde fat i den lange ende, men Blake havde set dette pinlige scenario før, og én ting var dødsikkert: Hun ville blive smidt ud som gårsdagens skrald, når hun var brugt op.

Wade havde endelig vundet kampen med slipset, og bortset fra at lynlåsen i hans bukser kun var kommet halvt op, så han nu nogenlunde respektabel ud.

“Jeg foreslår vi sætter os op på kontoret og går tingene igennem,” sagde han og ledte an. Blake fulgte efter og så Kovacs slørede sovekammerøjne følge dem op ad trappen.

“Tænk ikke på mig,” sagde hun demonstrativt og kastede det lange, mørke hår tilbage. “Jeg underholder bare mig selv.”

Wade svarede hende ikke, men fortsatte støt op mod førstesalen.

Der lugtede af træ og bøger på kontoret. Den karakteristiske grønne banklampe lyste skrivebordsområdet op, og var den eneste lyskilde i rummet i dagslysets fravær.

Den sidste rest af eftermiddagens matte skær blev kvalt af tunge, mørke gardiner, og der var noget forfærdeligt ensomt over det tillukkede rum.

Blake nærmede sig skrivebordsarrangementet og endnu en knirkende læderstol åbenbarede sig for ham. Han satte sig modvilligt ned og begyndte at sprede sine fotos og papirer ud over skrivebordet.

Wade satte sig ned overfor ham og kiggede interesseret på billederne. “Dette er alle folk jeg kender, Blake,” sagde han og tog et af billederne op. “Forretningsforbindelser. Har du taget disse?”

Blake nikkede. “Den her sag har ledt mig til et mærkeligt sted, Wade. Et sted jeg ikke havde drømt om, da jeg tog sagen. På en måde har jeg ikke fundet ud af en eneste konkret ting, og der har været tidspunkter hvor jeg har følt at min fantasi har været ved at løbe af med mig.”

“Jeg er ikke helt med, Blake. Jeg er faktisk slet ikke med. Hvorfor er Art Chancey med på alle disse fotos?”

“Han er på en eller anden mærkelig måde blevet centrum for min efterforskning,” svarede Blake og forventede ikke stor forståelse.

“Vent,” sagde Wade der stadig sad og bladrede i de mange fotos. “Der er noget galt her.” Han knugede et af billederne i sin hånd og stirrede indgående på det. “Hvornår har du taget det her billede?”

“De er alle sammen taget i går,” sagde Blake og slog spørgende ud med hænderne.

Wade lagde billedet ned på bordet igen og drejede det, så Blake kunne se det. Chancey stod smilende ved siden af en krølhåret herre med en olivengrøn turtleneck og en brun fløjlsjakke af synligt ældre dato. Han lignede ikke arketyper på Chanceys normale forretningsforbindelser.

“Art Chancey burde ikke være i selskab med denne mand uden at jeg er underrettet. I hvert fald ikke i så uformelt forum ... Hans navn er Truance, og han kører en sag mod mit firma lige nu,” sagde Wade og kiggede på billedet.

“Hvad er det for en sag? Og hvad er Chanceys involvering?” Blake kunne dårligt følge med nu.

Wade rømmede sig. “For et par år siden hyrede jeg Chancey Corp. til at bygge villaer på en grund i det ydre af den sydvestlige bydel. Et regulært hul i jorden, der tiggede om at blive bebygget. Alting lå på tegnebrættet, men ud af det blå kom denne Truance og hans forening “De Grønne Protektorer” og påstod, at grunden var et uvurderligt naturområde. Ja, nærmest et klenodie. Retssagen har trukket i langdrag med appeller frem og tilbage, og vi er efterhånden ved at se grund 12 som tabt. Gravkøerne har stået derude i to år nu, og grunden står ubrugt. Det giver mig hovedpine bare at tænke på det.”

“Og du har naturligvis dine bedste advokater på sagen?” spurgte Blake.

“Chancey Corps advokater overtog sagen fra starten af. De har stor præcedens inden for området. Det virkede fornuftigt.”

“Måske,” sagde Blake, rejste sig fra stolen og gik over på Wades side af bordet. “Jeg låner lige din computer et øjeblik,” sagde han og bøjede sig ind over tastaturet. “Var det “De Grønne Protektorer” du kaldte dem?” Han tastede mens han spurgte.

“Præcis,” sagde Wade og kiggede Blake over skulderen.

“Din søgning matchede ikke nogen dokumenter,” citerede Blake og så op fra skærmen. “Ved du hvad det betyder, Wade?” spurgte han, men svarede i det samme selv på spørgsmålet. “Det betyder at det faktisk overhovedet ikke var fornuftigt at sætte Chanceys advokater på sagen, for “De Grønne Protektorer” findes efter alt at dømme slet ikke.”

“Hvad betyder det? Hvad får Chancey ud af at udskyde byggeriet?” spurgte Wade med underkæben hængende nede på brystet.

“Ved det ikke, men der er noget der stinker,” mumlede Blake. Han travede op og ned ad det behageligt bløde gulvtæppe og prøvede at tænke. “Har du ikke noget jeg kan ryge på, Wade?” indskød han pludselig. “Jeg er ved at gå til.”

“Jeg har desværre ingen cigaretter, men jeg skulle da have en pibe et eller andet sted.”

“En pibe er fint,” svarede Blake tvært. Han mente ikke, at han nogensinde havde røget pibe før,

men han var sikker på, at hans hjerne ikke ville fungere, før han fik et eller andet at suge på. “Den er begyndt at holde mig vågen om natten den her sag ... Jeg glemmer at købe smøger. Glemmer at drikke mig fuld ... Folk prøver at skyde mig.”

Wade havde åbnet en skabslåge og var i færd med omhyggeligt at stoppe en pibe. Det lod ikke til at han tog nærmere notits af Blakes rablende ordstrøm, hvilket vist kun var for det bedste.

“Vær så god,” sagde Wade og stak ham piben.

“Tak, tak,” mumlede Blake og monterede den i mundvigen. Han fortsatte med at vandre frem og tilbage langs fyldte bogreoler og vitriner med overflødige pyntegenstande der sikkert hver havde kostet en menig mands årsløn, alt imens han prøvede at danne en sammenhængende tanke. Pludselig stoppede han op og lavede en u-vending mod Wade. Han løftede sin finger i vejret, og piben der hang tænkstomt fra mundvigen med en lettere dirren opbyggede yderligere forventning til, hvad han havde på sinde.

“Hvad hedder Chanceys advokat der kører sagen?” udbrød han pludselig.

“Fallon,” svarede Wade efter kort betænkningstid. “... Men han overtog først sagen for et lille års tid siden fra den forrige advokat ... øh ... Fitzgerald så vidt jeg husker.”

“Fitzgerald ... Fitzzy?” mumlede Blake uden at give særlig meget mening. “Fitzgerald kunne være Fitzzy ... Hvorfor skiftede de advokat?”

“Fitzgerald fik et nervøst sammenbrud efter sin skilsmisse. Der er vist ikke nogen der har hørt fra ham siden. Forfærdelig historie. Gud ved hvad han laver nu ...”

“Hmm,” gryntede Blake. Flere oplysninger, men stadig ikke noget der virkelig kastede lys over sagen. “Jeg må være jordens dårligste privatdetektiv.”

“Jeg er ikke helt klar over hvad det er, men jeg er sikker på, at du er stødt på et eller andet her,” sagde Wade med en lettere panderynken. “Jeg tror desværre bare ikke det har noget med Denny at gøre.”

“Det er jeg ikke så sikker på,” sagde Blake og tog et hurtigt sug på piben. De stod et øjeblik og betragtede hinanden uden at sige noget.

Det var Wade der brød tavsheden. “Hvad gør vi nu?”

“Tager ud og kigger på grund 12,” svarede Blake hurtigt og gav hans skulder et klap.

De forlod kontoret og gik nedenunder. Kovacs lå og slangede sig på sofaen foran fjernsynet med et halvtomt glas i hånden.

“Mr. Blake og jeg har et sent ærinde på en byggeplads ude i sydvest,” sagde Wade i en overraskende formel tone til den unge, vakre Kovacs. “Jeg vil gerne have, at De tager med derud og

dokumenterer eventuelle tegn på kontraktbrud.”

“Helt sikkert, farmand,” sagde Kovacs og rejste sig op, “... men tror du ikke snart vi kan blive dus ... Alt taget i betragtning.”

Wade trak anstrengt på smilebåndet og gav hende et utålmodigt nik. “Kom nu. Vi skal af sted inden det bliver alt for mørkt.”

Det her skal der nok blive en smuk måneskinstur ud af, tænkte Blake og trak på smilebåndet. Så mangler vi bare at svinge forbi galeanstalten og tage stakkels Barbara med. Det kunne da blive en hyggelig aften.

Kapitel 10

Byggeriet på den afsides liggende grund 12 kunne på udefrakommende virke som lidt af en satsning, men sandheden var at havde det ikke været for Truance og hans søgsmål, havde det været en sikker investering. Et smugkig i lokalplanerne lang tid før de blev lagt til offentligt skue var et særligt privilegium kun forbeholdt samfundsstøtter af Wades kaliber. Oplysningerne om en motorvej der strakte sig så langt som til den ydre bygrænse i det sydvestlige og lige ind til bymidten forbi Wanton Avenue, var guld værd for en mand som Wade. Fine arkitekttegninger af mondæne etplansvillaer havde ligget og samlet støv i snart to år. Blake vidste ikke disse ting som fakta, men planerne om E420 var blevet offentliggjort for nylig, og hvis der var noget han havde lært gennem sit arbejde, så var det, at der ikke fandtes tilfældigheder.

Wades chauffør havde fået lørdag aften fri, så den gamle kørte selv bilen gennem de stadig smallere veje. De havde kørt i lidt over en halv time, og husene blev færre og færre. Der var begyndt at dukke deciderede skovområder op, og Blake mente ikke, at han havde været omkring disse egne siden han var barn.

Både Wade og Blake var bemærkelsesværdigt stille under køreturen. Blake havde normalt svært ved at holde munden lukket i længere perioder, men det tiltagende mørke og deres missions uklare formål trykkede ham. Hvad forventede de egentlig at finde ude på grund 12? Eller skulle man hellere formulere det sådan her: Hvad forventede Blake egentlig at finde på grund 12? På papiret tog de ud for at "dokumentere eventuelle tegn på kontraktbrud". *Var det ikke sådan Wade havde formuleret det?* Men var det ikke noget helt andet Blake forventede? Var det ikke død, pinsel og svovlild ...? Alle de dystre insinuationer sagen havde budt på, havde bygget sig op inde i ham og forvandlet sig til en hård knude. Han kunne ikke se det overordnede billede. Brikkerne var blandet sammen, og på en måde gjorde det ham lykkelig, for han var sikker på at det færdige billede var så forfærdeligt, at det ville få ham til at vende sit ansigt væk i rædsel. Pludselig kunne han dårligt trække vejret.

"Kovacs," nærmest hviskede han med halvkvalt stemme. "Smøg?"

Hvis han ikke kunne trække ilt ind, kunne han prøve om røg ville være mere kompatibelt med hans system lige nu.

"Desværre Mr. Blake, jeg ryger ikke," sagde hun og sendte ham et fjollet smil. Kovacs havde

ikke fulgt de andres eksempel og havde plapret løs det meste af vejen. Det lod til at kombinationen af stærk spiritus og kold aftenluft ikke havde været godt for hende. Hun havde demonstrativt sat sig på bagsædet tæt op ad Blake, i et eller andet tåbeligt forsøg på at gøre Wade jaloux. Blake havde såre ignoreret hendes tilnærmelser indtil videre, men hun blev stadig mere nærgående.

“Jeg ved snart ikke hvad jeg skal tro ...” sagde hun i en legende tone og holdt en lille kunstpause. Blake havde under hele turen kunnet mærke hendes blik bore sig varmt ind i hans kind, men han foretrak den landlige udsigt der rullede forbi. “... Min chef og hans mystiske forretningsforbindelse bortfører mig en lørdag aften og tager mig ud til et øde sted ... Nu håber jeg, at jeg kan stole på dig, Mr. Burke.”

“Kovacs,” sagde Wade og kiggede iltert om på hende.

“Men måske er Mr. Burke for god til at kigge på mig,” fortsatte hun lettere uimponeret over Wades irettesættelse. “Hvem er du i det hele taget, Mr. Burke? Du ligner ikke en der burde omgås George Wade.”

Hun sagde George Wade på samme måde som Susan, hvor hun lagde ekstra tryk på navnet, som var han en eller anden form for halvgud. *Bedre at ignorere hende*, tænkte Blake. *Holde fokus på sagen.*

Hun tog pludselig hånden op for munden og kvalte et grin. “Undskyld ... Undskyld ...” sagde hun og tørrede en tåre væk fra øjet. “Jeg bliver bare nødt til at vide, hvor du har købt de bukser henne!” Hun brød nu ud i hysterisk latter og kastede sig forover.

“Kovacs, tjek din dørsikring,” udbrød Blake pludselig. Han havde ellers lovet sig selv at lade være.

“Tjek min ... hvad?” sagde hun, nu noget mere fāmælt end før.

“Din dørsikring,” gentog Blake og sendte hende et ubehageligt smil.

“Hvorfor? ... Hvad mener du?”

“Hvis du har tænkt dig at fortsætte med at lade din kæft løbe, ville jeg i dit sted sikre mig at den var låst. Det er bare det jeg mener.”

Kovacs så chokeret på ham og kunne ikke finde ordene. Man kunne se at tiøren var ved at falde et sted derinde bag alkoholampene.

“Og navnet er Blake, so,” snerrede han og vendte blikket mod den landlige idyl igen.

Der var et kort øjeblik bomstille i bilen, lige indtil miss Kovacs tog en dyb indånding og højst sandsynligt skulle til at sige noget i stil med: “*Vil du lade den bums tale sådan til mig, Wade? Så gør dog noget!*” Wade hørte heldigvis indåndingen og gjorde noget Blake aldrig havde hørt ham

gøre før; han råbte. "SÅ ER DET GODT, MISS KOVACS!"

Stilheden faldt igen, og Blake fangede flygtigt Wades refleksion i bakspejlet. Sørme om han ikke sad og smilede lidt. Kovacs velsignede dem ved ikke at sige mere resten af turen. Da hun var sikker på, at Blake ikke kiggede, tjekkede hun sin dørsikring, men hendes kunstige negle der krattede mod plasticet på panelet afslørede hende.

Efter næsten en times kørsel drejede Wade af fra vejen og grund 12 åbenbarede sig for dem i det fjerne. Høje metalhegn med pigtråd for oven omgrænsede hele området. De parkerede bilen og steg ud i det tiltagende aftenmørke. Vinden var kølig, men det var en befrielse at slippe ud af bilens forbitrede klima.

"Sig det er løgn. Det havde jeg glemmt," sagde Wade og kiggede opgivende på den aflåste port ind til grunden. "Måske kan jeg ringe til nogen."

"Glem det," sagde Blake og passerede ham. "Jeg skal nok få os ind."

Han stod et øjeblik og fumlede med hængelåsen, og inden hverken Wade eller Kovacs kunne nå at tvivle på hans evner som indbrudstyv, lå kæde og hængelås på jorden foran dem.

"Jeg vil lade dig få æren, Wade," sagde Blake og trådte til side.

Wade skubbede den massive gitterport op. De var inde. Rustne gravkøer stod side om side som uddøde fortidsøgler. Nogle af dem var sunket dybt ned i mudderet.

Wade gik frem og tilbage med en bekymret mine og inspicerede paller med byggematerialer der stod sporadisk spredt over hele byggepladsen. Hans bekymring for sin investering oversteg endda hensynet til hans italienske, skræddersyede bukser der allerede var smurt ind i pløre op til knæene. Han løftede presenning efter presenning, alt imens han rystede opgivende på hovedet.

"De her sten er jo ødelagt," mumlede han og vendte sig mod Blake. "Der ligger ødelagte materialer for hundreder af tusinder her, Blake. Det er overhovedet ikke dækket ordentligt af. Der er vand under alle presenningerne. Det burde have været kørt på lager, da byggeriet stoppede ... Det samme med maskinerne."

"Det var da mærkeligt," sagde Blake. Han opdagede pludselig at Kovacs var væk. "Din ... øh ... sekretær er forsvundet," sagde han og spejdede rundt omkring sig.

"Nej, jeg ser hende," svarede Wade. Han pegede ud i den mørke horisont, og Blake kunne ganske rigtigt lige skimte hende.

"Kovacs, kom her!" råbte Wade og viftede hende hen. Hun vendte sig om og gav ham fingeren. Så meget kunne man da se, selv på den lange afstand.

"Hvad er der dernede?" spurgte Blake og skimtede stadig i Kovacs retning.

“En lille å, nogle træer og et par totalt ubeboelige gårde. Vi må hellere redde miss Kovacs fra sig selv, inden hun falder i vandet,” sagde Wade træt, men med en sjældent humoristisk tone.

“Er det en lille bro jeg kan se?” spurgte Blake, mens de vandrede gennem det mørke, mudrede ødeland. Wade nikkede. “Åen især er et hovedpunkt i Truances søgsmål. Vent til du ser den. Det er grinagtigt.”

“Så du har været her før?” spurgte Blake pludselig, uden egentlig at vide hvorfor.

“Jeg har været her et par gange, da vi udså os grunden.”

“Men ikke for nylig?”

“Nej, ikke for nylig. Hvorfor?”

“Det ved jeg ikke.”

De nærmede sig åen og den lille bro, hvor Kovacs mageligt havde sat sig ned.

“Jeg sidder bare og nyder udsigten,” mumlede hun med sløret stemme.

“Ja, det er imponerende. Mudder så langt øjet rækker,” sagde Blake og betragtede åen. Det var egentlig mere bare to mudrede skrænter der mødtes i en smal strøm af grumset vand. Ikke videre bevaringsværdigt.

“De tager røven på dig, Wade,” sagde han og nikkede ned mod mudderhullet.

Wade nikkede og støttede sig til broens side. Al den ophidselse var blevet for meget for den aldrende mand. Der var et kort øjeblik, hvor de stod helt stille og overvejede deres næste træk. Det havde været det perfekte øjeblik til en smøg. Blake viftede en flue væk og mindede sig selv om at det var fjerde gang, at han havde gjort det, siden de kom ind på byggepladsen. Stedet vrimlede med dem.

Pludselig skreg Kovacs som havde hun kigget døden selv lige i øjnene.

“Kovacs. Du godeste!” udbrød Wade og løb hende i møde. Hun havde kastet sig ned på broen og lå og pegede med rystende hånd ned mod åens grumsede vand. “E ... e ... et ansigt,” stammede hun. “Det ... Det ki ... kiggede på ... på ... mig.”

Blake vendte sig langsomt om og kiggede ned mod stedet Kovacs pegede på. Det var mørkt og svært at skelne detaljer, men der lå rigtig nok et eller andet dernede. Han låste sit blik fast, og hornhinderne begyndte at justere sig. Det var et menneske. Halvt indstøbt i den mudrede skråning der gik ned til åen. Et par strofer fra Dennys ildevarslende digt rungede i en fjern afkrog af hans bevidsthed.

Jeg ser jorden kigge tilbage på mig,

og jeg graver hende op.

Min prinsesse,

blå og livløs

“Vi har et lig,” sagde Blake svært uimponeret. Dette var, hvad han havde ventet på. Det var den uundgåelige drejning på den her sag. Noget forfærdeligt ville ske. Noget forfærdeligt var allerede sket.

“Bliv og trøst damen,” sagde han til Wade og begyndte selv at stige ned ad den mudrede skråning. Han mistede kontrollen og gled det sidste stykke. Den døde kvinde lå nu lige ved siden af ham. Fluerne sværmede om hende, og stanken var uudholdelig. Han havde set døde mennesker før. Måske ikke i den her grad af opløsning, men han besindede sig.

“Du godeste! Et lig!?” udbrød Wade forsinket oppe fra broen. Kovacs havde krummet sig sammen i hans favn hulkende og snøftende. “Det må være en hjemløs person ... En der er brudt ind på pladsen ...” Wade fik et tænksomt udtryk. “Måske har hun brugt håndværkernes skur til at holde varmen ... Hvem ved.”

“Mmm ...” mumlede Blake og stirrede fortsat på liget. Det var en ung kvinde. En smuk kvinde i pænt tøj. Ikke en hjemløs person. Hendes hals var dækket af mørklilla blodsprængninger. Hende her var blevet hevet ud af sin hverdag, kvalt og hensynsløst smidt her i mudderet. Der var ingen tvivl i hans hjerte.

Pludselig kunne en bilmotor høres ikke langt fra porten til pladsen. De fik besøg.

“Wade!” hvæsede Blake. “Gem dig!”

Wade valgte at overhøre dette og begyndte i stedet at bevæge sig i retning af lyden.

“Kom nu op, Blake, så får vi fat på politiet. Kovacs ryster som et espeløv.”

Jeg har ikke nogen pistol, tænkte Blake. ... og nu vader han lige ind i løvens gab. Jeg har ikke nogen fucking pistol, din gamle idiot.

Stemmer kunne allerede høres henne ved porten. De havde helt sikkert set bilen, og de havde nok også set Wade.

“Åhh, knep mig!” brølede Blake og begyndte at kravle op ad den mudrede skråning. Da han kom op på toppen, kunne han se Wade gå tre personer i møde. En af dem var Chancey.

Da han kom nærmere begyndte han at kunne høre, hvad de snakkede om. Wade var i fuld gang med sin teori om den hjemløse, der var brudt ind på pladsen for at lede efter madrester, og Chancey og hans drenge lyttede interesseret. Blake var kun små ti meter fra dem nu. Han kunne se, at de to

andre var Truance og Steinberg fra marketing.

Chancey rakte den ene hånd hilsende i vejret. "Blake! Du godeste, hvordan er det du ser ud?"

"Jeg faldt i noget mudder," svarede han kort og smilede sammenbidt.

"Det er jeg ked af," sagde Chancey. "George har lige fortalt mig om jeres fund. Jeg er dybt chokeret."

"Det kan jeg forestille mig." Blake vidste, at de stod i lort til halsen. Wade var vist ikke klar over det endnu. Hvad det end var Chancey havde gang i, var de vadet midt ind i det. Spørgsmålet var bare, hvor langt han ville gå for at skjule det ...

"Gud ved hvor længe denne hjemløse person har strejft rundt her," sagde Chancey og rystede opgivende på hovedet. "Dybt tragisk."

Han havde en flaske rødvin i den ene hånd. *Var de kommet herud for at hygge sig? Og hvorfor helvede havde han Truance med på slæb?*

"Lad os se om vi ikke kan finde noget tørt tøj til dig. Jeg tror vi har et par rene arbejdsbukser i skurvognen herovre," sagde Chancey og smilede hjerteligt til Blake, på en måde der virkede noget utidig, når man lige havde fået at vide, at der lå et opløst lig på ens byggeplads.

"Med al respekt, Chancey," sagde Blake og rømmede sig. "Jeg tror det er bedst, at vi ikke fraterniserer yderligere. Vi vil lade jer om at kontakte politiet vedrørende den hjemløse stakkel, men de ødelagte byggematerialer er et klart tegn på, at I har forbrudt jer mod kontrakten med min klient, og al dialog med jer bør for fremtiden foregå gennem ... øh ... Mr. Wades advokat."

Ville han virkelig købe det her juridiske pis? Måske hvis det var kommet fra Wades mund, men han var jo intetanende. Han ville drikke te og spise kage med Chancey lige nu, hvis det skulle være.

"Okay," sagde Chancey. "I er selvfølgelig fri til at gå, men det behøver ikke at være sådan her. Jeg vil meget gerne forklare."

Wade kiggede på Blake der rystede kraftigt på hovedet.

"Hvorfor ikke, Blake?" spurgte han. "Chancey er en gammel forretningspartner. Vi har kendt hinanden i mange år. Giv mig et par minutter med ham under fire øjne."

"Åh, tag da endelig din sekretær med George," brød Chancey ind. "Jeg vil gerne have at alt er på papiret, for jeg har vitterligt intet at skjule. Det hele vil give perfekt mening om et øjeblik. Det lover jeg dig."

Chancey lagde armen om Wade og trak ham lidt væk fra gruppen. Kovacs snøftede stadig lidt, men fulgte alligevel med. Blake begyndte også at følge efter, da de var pænt på afstand, og han opdagede at Truance og Steinberg fulgte lige i hælene på ham.

“Mr. Blake!” råbte Steinberg. “Jeg tror gerne de vil tale om tingene alene ... altså uden dig.”

Blake ignorerede ham og fortsatte fremad. Der var noget galt. Wade havde trukket sig fri af Chanceys greb og gik nu væk fra ham med et vantro blik. *Hvad pokker kunne Chancey have sagt, der gjorde Wade så bange?*

Blake satte i løb.

“Mr. Blake, stop!” råbte Steinberg hidsigt bag ham.

Pludselig løftede Chancey rødvinflasken højt over sit hoved og smadrede den ind i ansigtet på miss Kovacs. Hun faldt bevidstløs til jorden som en sæk klude med blodet spruttende ud af hovedpulsåren. Han kastede sig i det samme over hende som et vildt dyr og hakkede flaskehalsen ned i hendes øjne igen og igen. “Kan du se det nu?!” skreg han vanvittigt, mens arterieblodet oversprøjtede hans hvide skjorte.

“Jeg kan se det,” hviskede Blake. “Jeg kan se hvem du er nu.”

Han følte et dumpt slag i sit baghoved, og alting blev sort.

Kapitel 11

Blake slog øjnene op. Han var inde i skurvognen nu. Nogen havde sat ham på en stol og omhyggeligt bagbundet ham. En lille radio jazzede løs et eller andet sted.

Chancey sad på en stol lige over for ham og betragtede ham tavst med et overraskende venligt udtryk. Han lignede den flinke onkel der altid var sjov at snakke med til familiefesterne, bortset fra at hans skjorteærmer var blodrøde op til albuerne, hvilket gav en anseelig ridse i lakken.

Steinberg stod i den anden ende lænende ind over køkkenbordet med et hvidt plasticrør stikkende ud af næsen. Han var kun i skjorte og bar røv, og hans pik så rød og brugt ud.

Den unge Kovacs var iført et par håndjern og hang og dinglede fra et metalbeslag i loftet. Hendes ansigt var hævet til uigenkendelighed, dækket af mørklilla blodudtrædninger og flænger. Hendes øjne var væk, eller det vil sige at det der var tilbage af dem, var gemt bag store, sorte sårskorper. Steinberg måtte have hygget sig med hende i den tid Blake havde været væk, for hendes trusser hang nede om anklerne på den nu bevidstløse, eller døde kvinde.

Pludselig opdagede Steinberg, at Blake var vågen. Han smed omgående plasticrøret fra sig og stormede hen og brølede ham vildt ind i hovedet, som man kunne forestille sig, at en orne i brunst nogenlunde ville lyde. Hensigten var vel nok at skræmme, men Blake fortrak ikke en mine. Steinbergs brølen ville ingen ende tage, og blev højere og højere, jo mere uimponeret Blake så ud, og til sidst måtte Chancey træde ind.

“Stein!” udbød han højt. “Sæt dig ned et øjeblik, vil du?” Det var ikke så meget et spørgsmål, som det var en ordre, og Chanceys kæledyr lystrede straks. “Leg med dit nye legetøj eller så noget,” sagde Chancey og nikkede over mod Kovacs.

“Hvor er min arbejdsgiver?” spurgte Blake og kiggede Chancey i øjnene uden at blinke.

“Min arbejdsgiver? Din arbejdsgiver? Er det ikke ligegyldigt?” sagde Chancey og slog ud med armene. “Hvad skal vi bruge ham til?”

“Hvis du tror jeg er her for mine blå øjnes skyld, eller fordi jeg synes, du er godt selskab, så tager du grueligt fejl, Chance. Wade er min guldkalv.”

“Nej, nej, nej,” Chancey løftede pegefingeren og rystede den fra side til side. “Mig narrer du ikke. Det her handler ikke kun om penge. Du har været alt for god til at det her kun kan handle om penge. Først dukker du op på mit kontor, så Patriot Arms og nu det allerhelligste. Du har taget den

lige vej, og det må jeg rose dig for, men kom ikke og sig at du kun er drevet af ussel mammon ... Så dum er jeg ikke.”

“Kald det bare gammelt had til parnasset,” sagde Blake og smilede. “Ruster sjældent ... Men tror du ikke snart vi kan springe mundlortet over og spole frem til der hvor du fortæller mig hvad fanden der foregår her? Jeg går ud fra, at jeg er øremærket alligevel, så ... tal!”

“Jeg tror udmærket du ved, hvad der foregår her,” sagde Chancey og gengældte med et iskoldt smil.

“Okay, et skud fra hoften,” sagde Blake og rømmede sig. “Seriemordernes fagforening ...?”

“Bravo!” udbrød Chancey og kvitterede med en lille klapsalve. “Det er måske ikke lige det vi kalder det, men alligevel ... Bravo!”

“Hele bestyrelsen?” spurgte Blake og mærkede de sidste brikker af puslespillet falde på plads.

Chancey nikkede. “Entrepenørvirksomheden er en profitabel forretning, men kun et dække for vores egentlige virke. Et frirum for folk som os. Et sted hvor vi ikke behøver at skamme os over hvad vi er.” Chanceys stemme fik en højtidelig tone, og hans øjne lyste op, som et lille barn der ser et juletræ for første gang.

“Vi har skabt det første globale netværk for folk som os. Vi har venner overalt, der kan hjælpe os med at slippe af med vores affald, eller skaffe os ethvert tænkeligt remedium, så vi kan leve vores hemmeligste fantasier ud.”

“Boltsaks,” sagde Blake tørt konstaterende. “Denny ønskede sig en boltsaks.”

“Og det fik han,” sagde Chancey og smilede hjerteligt. “Det fik han.”

“... og grund 12?” spurgte Blake, selvom han selvfølgelig allerede kendte svaret.

“Vores jagtgrund. Vores fristed,” sagde Chancey med samme salige blik i øjnene. “Her behøver vi ikke skamme os over hvad vi er. Vi efterlader de døde, hvor vi dræber dem. Over jorden, så vi kan vende tilbage til dem igen og igen ...”

“Spar mig for detaljerne,” sagde Blake. Han kunne mærke sin frokost begynde at sprælle nede i maven.

“Du viser afsky,” sagde Chancey og bøjede sig frem mod Blake, så deres ansigter kun var få centimeter fra hinanden. “Men du lyver for dig selv, Blake. Jeg har tjekket op på dig. Du er også voldelig. Du tager hvad du vil have. Nærer dig af destruktoren.”

“Det er ikke det samme,” sagde Blake og rystede på hovedet.

“Alle mænd har det, Blake,” snerrede Chancey, og hans ansigt flammede op i en dæmonisk grimasse. “Det handler om transformationen. Det handler om at smide sit lunkne svøbe af empati og

gøre noget ved det.”

“Empati er dét der adskiller os fra dyrene,” konstaterede Blake og skævede til Steinberg, der sad sammenbøjet på gulvet.

“Empati gør os svage!” råbte Chancey og rejste sig så voldsomt op, at stolen væltede under ham. “Det er krybdyrhjernen der styrer os, Blake. Dræbe og kneppe! Dræbe og kneppe! Der er intet andet. Jeg ved, at du har følt det. Alle mænd har det!”

“Jeg må være den ene der er gået fri,” sagde Blake og rystede på hovedet.

“Okay, du hører om en voldtægt ...” sagde Chancey og spadserede rundt om Blake.

“Jeg hører om en voldtægt?” gentog Blake.

“Du hører om en voldtægt ... og rent rationelt væmmes du ved det og føler en enorm sympati for denne stakkels kvinde. Tænk engang, hun kunne være din søster ...” Chancey fortsatte spadsereturen gennem skurvognen og stoppede foran miss Kovacs. Han tog en lille flaske op af lommen og skruede proppen af. Han holdt den under miss kovacs’ næsebor i få sekunder, og hun begyndte nu at bevæge lidt på sig og stønne. Lugtesalt.

“En anden del af dig,” fortsatte Chancey, ”tænker på hvordan det må føles at være i voldtægtsmandens sted. At forcere sig vej ind i det varme, trange sted uden at have fået lov. At tage hvad man vil have med brutal magt.” Han lod hånden glide ned mellem Kovacs’ lår og tog et solidt greb.

“Niksen,” sagde Blake og rystede på hovedet.

“Jo,” svarede Chancey. “Og det giver dig jern på.”

“Nej, det giver DIG jern på, og det du snakker om er døde, ubrugelige impulser. Du snakker om at brække hjernen op med et koben og finde ned til de mest primitive drifter. Forbigå alt hvad vi har lært siden. Det er dumt ... Du er dum.”

Steinberg hvædede fra sin plads i hjørnet, og Chancey tog hånden afværgende op.

“Jeg er ikke dum, Blake. Transformationen foregår lige foran øjnene af dig. Kig dog på ham.”

I Blakes øjne så Steinberg totalt tåbelig ud, som han sad der i skovskider-stilling med sin lille, røde pik dinglende mellem benene. Han lignede stereotypen på den firskårne, tyndhårede kontormand med tykke, runde brilleglas og nålestribe skjorte og så alligevel ikke.

“Patetisk,” mumlede Blake og vendte blikket væk.

Steinberg sprang op mod Blake som en bidsk hund. Chancey fangede ham i farten og skubbede ham ned igen med overlegen styrke.

“Du keder mig, mr. Blake!” råbte Chancey, lettere ophidset nu. “Der er vist ingen grund til at

vente yderligere nu!”

Blake vidste ikke, hvad det var de ventede på, men det kunne ikke være noget godt. Han måtte købe sig lidt tid. “Lige en ting mere ... øhh, affaldsskakten. Bliver den brugt til hvad jeg tror?”

“Ja, jeg håber du havde en god rutsjetur,” sagde Chancey. “En praktisk installation når man som jeg selv har et stort forbrug af kvinder. De blodige rester ryger ned i skakten, og jeg behøver ikke tænke mere på det. Det bliver ordnet.”

“Lad mig gætte, det er dit job, ikke, Stein?” sagde Blake uden at vide helt hvor han var på vej hen. “Og så onanerer du ud over delene ...?”

Steinberg fnøs, men opgav at prøve at komme op denne gang.

“Virker lidt risikabelt, gør det ikke?” tilføjede Blake. Alt for at vinde lidt mere tid.

“Er det for sikkert, er det ikke risikoen værd,” sagde Chancey og sukkede. “Det er en tese jeg forsøger at leve efter ... Nå, din tid er i øvrigt opbrugt. Du bestod ikke.”

“Nej, vent nu lige!” brød Blake ind. “Du har ikke engang fortalt mig om Denny endnu.”

“For sent, Blake. Du trætter mig.” Chancey vendte sig mod Steinberg. “Som jeg fortalte dig tidligere, Stein, så kan Blake ikke jasse. Vil du vise ham hvad jazz er?”

Steinberg kiggede forvirret op på sin herre, der måtte uddybe nærmere: “Dræb skøgen, for helvede!” brølede han.

Steinberg sprang op og kastede sig frådende over Miss Kovacs. Chancey skruede så højt op for den lille radio, at de hysteriske trompeter forvrængede og fremstod som noget ude af denne verden. Blake kunne ikke gøre andet end at lukke øjnene og prøve at fortrænge de halvkvalte skrig og dyreagtige lyde, der fyldte skurvognen.

“Det her er jazz, Mr. Blake!” hujede Chancey vildt og skruede lidt ned for radioen igen. Skrigene var stoppet, og alt hvad der kunne høres nu var nogle meget billedlige smaskelyde. Blake nægtede at kigge derover, og hans blik låste sig i stedet fast på en pakke smøger, der lå på køkkenbordet som sendt fra himlen.

“Giver du en smøg, Chancey,” spurgte han. Hvis han nogensinde havde trængt til én, så var det nu.

Chancey kiggede på pakken, og så på Blake. “Jeg ryger ikke. Desværre.”

“Du er et uhyre, Chancey,” sagde Blake bittert og kiggede ned i gulvet.

“Stein!” kommanderede Chancey, og udyret opgav sit ækle forehavende og løb om bag ved Blake. Chancey havde fundet en stor bliktragt og en lille, brun flaske med et mærkeligt, grumset indhold frem.

“Åbn munden,” kommanderede Chancey, men bankede alligevel tragten ned i svælget på Blake, inden han kunne nå at gøre hverken det ene eller det andet. Det udløste en øjeblikkelig opkastningsrefleks, og to tykke stråler sprøjtede ud af hans næsebor. Han sprællede vildt og prøvede febrilsk at rejse sig op, men Steinberg holdt ham i et jerngreb. Chancey skruede låget af den brune flaske og hældte det med rolig hånd ned gennem tragten. Blake kunne mærke små klumper passere ned gennem sit spiserør sammen med en væske der gav en brændende fornemmelse. Chancey flåede tragten op af halsen på ham igen, og Steinberg slap ham.

“Hvad har du givet mig, dit svin?!” hvædede Blake og rykkede sig uroligt rundt i sædet.

“Ikke noget der dræber dig. Bare noget der får dig til at se,” sagde Chancey og lagde hånden på hans skulder. “Noget der skulle få dig til at respektere vores arbejde og åbne dine øjne for transformationen.”

“Fitzy!! Fitzy æder dig!” skreg Steinberg ind i hovedet på Blake. Han kunne altså tale i hele sætninger.

“Hvad er en Fitzy?” mumlede Blake og opdagede at hans stemme lød underlig. Hvad fanden havde de givet ham? Syre? Svampe?

“Fitzy er en af os, der har krydset helt over på den anden side. Transformationen komplet.” Chanceys stemme lød nu også fjern og rungende. “Du skal nok få lov at møde ham. Over broen, gennem skoven, 100 skridt til det lille pandekagehus ... Vi har prøvet at udsulte ham her op til jagtsæsonen, men det er desværre for nemt at finde mad på grund 12 ...”

Farver og former begyndte at forvrænge sig og der stod mindst ti af Chancey foran ham nu.

“Vi ses senere, Blake,” lød den rungende stemme, “men næste gang du ser mig, vil jeg ikke være den samme.”

“Okay,” mumlede Blake. “Jeg skal nok dræbe dig alligevel ...”

Kapitel 12

Det føltes kun som om han lige havde blinket med øjnene en enkelt gang, men pludselig var han ikke inde i skurvognen mere. Han stod ude på byggepladsen foran den lille bro. Han vendte sig om og det føltes mere som om, det var jorden der bevægede sig, og ham der stod stille. Mørke skikkelser stod tilbage ved skurvognen. Én af dem pegede med noget der lignede et gevær i hans retning.

Over broen, repeterede Blake for sig selv. Hvad var det nu lige der gemte sig under broen? Var det en trolde?

Han stavrede fremad og opdagede, at hans ben føltes som om de var polstret med tunge blylodder. Et par skridt ude på den gamle, knirkende bro så han den døde kvinde i mudderet vinke til ham. Han smilede høfligt og vinkede tilbage. *Folk er flinke her*, tænke han og slæbte sine cementben videre.

Hvis jeg bare havde en pistol, tænkte han. Så kunne jeg skyde mig ud herfra. Inden han havde tænkt den tanke færdig opdagede han, at han rent faktisk havde en pistol i hånden, men der var intet normalt ved den. Det var en gammel sørøverpistol, og den virkede som om den var lavet af en slags gummi, for den blafrede og bugtede sig i vinden. Og det var ikke engang det mærkeligste, for ud af løbet spruttede et festfyrværkeri af farver. *Nej, vent ... ikke farver. Ild!* Blake mærkede varmen slikke op ad sin arm, og han smed pistolen fra sig med et hyl. Den forsvandt i samme sekund den ramte jorden.

“Fy for satan!” udbrød han og stavrede videre gennem det mørke landskab. Han var kommet over broen og nærmede sig nu den mørke skovmunding.

Over broen, ind i skoven, 100 skridt til det lille pandekagehus.

Han fortsatte ufortrødent ind mellem de høje træer, men her var heller ingen ro at finde. Alle lyde var anderledes end normalt. Hver gang han satte sin fod ned på skovbunden, lød det som porcelæn der knustes. Lyden var øredøvende og trak et fælt ekko. Han tog hænderne op for ørerne og begyndte at bevæge sig i en vilkårlig retning så hurtigt han kunne. Han måtte finde sikkert fodfæste og ro.

Skoven blev tættere og tættere, men den forfærdelige lyd aftog heldigvis.

“Fy for satan,” udbrød han igen og stoppede op for at få vejret. Lyden var væk, men en anden

var kommet til. Denne havde en anderledes diskret natur. Det var en slags summen.

En flue landede på hans kind, men han havde ikke kræfter til at feje den væk. "Flyv væk," mumlede han, men fluen blev siddende. Hans bevægelser var øjensynligt så sløvede nu, at fluen anså det for et sikkert sted at sidde og hvile sig lidt. En flue mere på vej ind i hans øre. Den messende summelyd blev højere og højere. Luften vrimlede jo med fluer! Var det her en del af illusionen, eller var det virkeligt?

Det kriblede over hele hans krop, hvor små seksbenede væsner vandrede, og han blev grebet af panik, så han fik gang i benene igen. *Fremad, fremad*, var det eneste der gik igennem hans hoved. *Ud af sværmen*.

Han prøvede desperat at løbe, men stofferne gav ham et seriøst handicap og sværmen gjorde ham døv og blind. Fluerne fløj ind i hans mund og kravlede i hans øjne. Han kunne mærke dem oppe i næsen nu. Han skreg, men skriget druknede i den infernalske summen. Uanset hvilken retning han prøvede at flygte, blev hans vej blokeret af træer og tætte klynger af grene og krat. Der var ingen vej ud af sværmen.

Pludselig stødte han ind i noget, der gav efter. Det var ikke et træ. Han stoppede op og forsøgte at berolige sig selv. *Det er bare fluer ... De kan ikke gøre noget*. Han vovede ikke at åbne øjnene, men tog hænderne frem igen for at undersøge det der var foran ham.

Han mærkede en gummisko og ... en ankel! Han gispede og slap. Han blev nødt til at prøve at åbne øjnene. Måske bare på klem. Langsomt lod han sprækkerne glide en smule op. Det var næsten ikke til at se gennem sværmen af summende fluer, men han kunne lige ane et menneske der hang midt i luften, dinglende fra et reb. Han gispede igen og slugte denne gang en stor mundfuld fluer.

Han kastede sig forover og hostede som en gal. Hans mave begyndte at protestere og vride sig. Han måtte væk fra dette helvede, og det skulle være nu.

Han stavrede videre i blinde, og efter blot et par skridt stødte han ind i et nyt lig. Endnu en hængt stakkel. Han så nu, at de hang overalt rundt om ham. Nogle mere rådne end andre. Visse af dem manglede lemmer eller var delvist ædt. Kødet gnavet af deres kroppe. Lige meget hvilken vej han gik, stødte han ind i endnu et dinglende kadaver. Der måtte være hundredvis af dem. Han var fanget midt i denne labyrint af døde, og snart ville han hænge her som én af dem.

Han klamrede sig i det rene vanvid til det nærmeste sæt ben han kunne finde og lod sig falde ned på knæ. Han havde brug for at holde fast i nogen, om det så skulle være et lig. Han var bange. Han havde aldrig nogensinde været så bange før. Pludselig knækkede rebet, og han væltede om på jorden sammen med kroppen. Det pludselige fald var dråben der fik bægeret til at flyde over, og det

gjorde det. Han havde ikke spist noget i flere dage, men hans mave var ligeglad. Han blev ved og ved med at kaste op, til der kun kom blodrød galde op. "Fy for ... fy for helvede ..." hvæsende han med en lang spytråd hængende fra underlæben.

Sværmen var ikke helt så tæt nede ved jorden, og med ét kunne han se vejen ud. Han skulle bare kravle under alle skoene. Han mavede sig fremad så hurtigt han kunne og kiggede ikke op en eneste gang. Til sidst var han igennem og kunne rejse sig op. Det tyndede også ud i fluerne. Han kunne se, høre og ånde igen. Det havde vidst også været godt for ham at få maven tømt ud, for de stoffer Chancey havde hældt i ham brændte knap så stærkt nu.

Han kastede et blik tilbage på de dinglende skikkelser, og uden at vide det knyttede han næverne. Det var virkeligt. De hang der. Men hvad fik det ham til at føle? I mange år havde han ikke følt noget som helst, men der havde da været en gang hvor han ikke var så ligeglad. Havde der ikke? Det havde måske ikke ligefrem været en brændende tro på det gode i mennesket, men nærmere noget i stil med at kunne man knalde de slemme mænd én for én, blev verden langsomt et lidt bedre sted. Han havde aldrig gjort sig forhåbninger om at blive kirkens plakاتفigur eller noget i den stil, men at det gode havde brug for en bøddel; én der ikke var bange for at få blod på hænderne, var en given sag. Også selvom motivationen var hævn eller endda en sadistisk tilfredsstillelse ved arbejdet. *Det er slutresultatet der tæller, uanset hvor ækel processen er.*

Den her sag havde prikket til ham flere gange og prøvet at vække ham, men det var ikke rigtig sket. *Du følte det lidt i Buttes butik, ikke? Du havde lyst til at gøre noget ved ham, ik'?*

Blake nikkede.

... Og i skurvognen??

"Ja, specielt i skurvognen," sagde Blake højlydt til sig selv. Stoffernes virkning var bestemt ikke helt væk.

... Og Steinberg ... Hvad kunne du tænke dig at gøre ved Steinberg?

"Skære hans pik af, prikke øjnene ud på ham. Lade ham forbløde," sagde Blake uden den mindste tøven. Sandheden var nemlig at Blake på et plan godt kunne sætte sig ind i Chanceys voldsretorik. De var bare forskellige på ét vigtigt punkt. Chanceys dæmon nærrede sig af at myrde de svage og uskyldige, mens Blakes dæmon var den virkelige anormalitet. Den var kannibal, for den kunne kun blive mæt af at æde andre dæmoner. Den havde været i dvale i mange, mange år, bedøvet af sprut, røg og sex med urene kvinder, men grund 12 havde fået den op til overfladen igen.

Mennesket Blake havde ikke en chance for at slippe ud fra grund 12, og det meste af ham lå stadig tilbage i den labyrint af rådne lig og rystede. Man kunne faktisk knap nok se ham nu, for hans

krop var dækket af sorte spyfluer. Der skulle imidlertid mere end en skov fuld af døde til at ødelægge dæmonen Blakes humør.

“Man bliver nødt til at tage stilling til de her ting. Tilpasse sig, “ sagde han højlydt ud i den mørke skov, ”ellers æder frygten dig op.”

Han satte op i noget der lignede normalt gåtempo. Der var en lysning i skoven mindre end halvtreds meter fremme.

“Over broen, gennem skoven, 100 skridt til det lille pandekagehus ... Vi har prøvet at udsulte ham her op til jagtsæsonen, men det er desværre for nemt at finde mad på grund 12 ...”

Chanceys ord rungede i Blakes baghoved, men fik ham ikke til at ryste på hånden. Uanset hvad de havde forberedt til ham, kunne det ikke være værre end det Blake havde tænkt sig at gøre ved dem nu.

Kapitel 13

Så dette var altså den mægtige Fitzzy, om hvem der lå en næsten religiøs ærefrygt. Blake havde iagttaget ham fra en sikker placering bag et buskads i en ti minutters tid nu, og hans øjne var ved at vænne sig til mørket. Han var kommet sig over sin frygt, og det var ikke det der holdt ham tilbage. Han var nærmere tryllebundet af det mærkelige scenario der havde blotlagt sig for ham i den lille lysning.

Dette var uden tvivl Fitzgerald; den tidligere advokat på grund 12 sagen. Han lignede arketypen på en af de der nedslidte stressmonstre fra Wallstreet, der simpelthen havde fået nok af det hele.

Han sad på hug og gnavede løs af et lårben fra et menneske. Han var stadig iført sit grå jakkesæt og slips, men det var så sølet til med gammelt og friskt blod, at Blake gættede på, at han ikke havde skiftet det, siden han mistede forstanden og permanent flyttede ud på grund 12. Han sad omkring ti meter fra et lille stråtækt hus. På verandaen lå nogle blodige bukser og nogle dele af et menneske. En kæmpe slagterkniv med en læderrem i skæftet hang fra et søm og dinglede.

Pludselig fik Blake øje på en tøjgenstand han kendte. Det lignede Truances brune fløjlsjakke. Den lå på jorden til højre for verandaen og det så ud som om der stadig var lidt af Truance tilbage i den. Kunne Fitzgerald i al sin glørværdige bevidsthedsudvidelse have begået den fodfejl at spise én af sine egne? Chancey havde jo sagt noget om at de havde sultet staklen, så det var nok ikke usandsynligt. *Advokater har brug for friskt kød. Det ved alle.*

Det var svært at forstå at det var dette, Chancey og de andre i hans klub higede efter. Denne Fitzgerald-figur havde åbenbart spillet Chanceys spil for længe, og var blevet opslugt af det. Dette menneskedyr kunne ikke begå sig nogen steder, og det eneste humane ville være at aflive det.

Blake samlede den store sten op, han havde fundet til formålet, og besluttede at det var nu. Han rejste sig og bevægede sig ud i lysningen.

“Fitzzy!” råbte han, og dyret kiggede skræmt op. Blake kunne nu se at hans sorte pupiller fyldte næsten hele øjeæblet. Om det var vanviddet eller et abnormt indtag af stoffer var uvist, men det fik ham til at se endnu mere umenneskelig ud.

Han smed lårbenet, der næsten var gnavet ind til knoglen, og rejste sig langsomt op.

“Rolig,” sagde Blake og knugede stenen bag sin ryg. “Jeg er kun kommet for at hjælpe dig.”

Pludselig drejede Fitzzy om på hælen og løb af al hast hen mod verandaen.

Slagterkniven. Han går efter slagterkniven! tænkte Blake. Ikke en del af planen.

Fitzy kom nu stormede tilbage mod ham med kniven hævet højt over hovedet. Blake kunne prøve at kaste stenen, men hvis han missede, var han fucked. *Ny plan*, tænkte han og løb til venstre. Han ville ikke tilbage igen. Han blev nødt til at komme fremad i håb om at finde Wade. Fitzy var lige i hælene på ham, og han hylede og skreg som en gal.

Der var ikke noget der tilnærmelsesvis mindede om en sti i disse dele af skoven, og man sank så hurtigt ned i muddret, at man næsten ikke kunne komme frem. Træerne stod sparsomt placeret mellem store søer af muddervand. *For helvede, det duer ikke det her*, tænkte Blake og hoppede om bag et træ. Han kunne høre sin forfølger, men han gættede på, at han ikke havde set ham i mørket.

Der gik få øjeblikke og så kom Fitzy løbende intetanende forbi. Blake tog sigte og slyngede af al kraft stenen mod ham. Den ramte ham klokkerent i bagehovedet med en dump lyd, og han faldt så lang han var. Blake løb straks hen til ham for at gøre arbejdet færdigt, men måske var det slet ikke nødvendigt. Hans kranie var trykket godt ind og blodet flød voldsomt ud af et stort hul i hovedet.

Pludselig rullede Fitzy rundt og snittede Blake i håndfladen med slagterkniven. Han bandede og sprang bagud med sin blødende hånd. Vanskabningen havde et hul i kraniet på størrelse med en knytnæve, og han var helt upåvirket. Ikke godt.

Fitzy fortsatte lige frem mod ham med kniven svingende gennem luften. Der var for langt hen til stenen, så Blake besluttede sig for at sparke en ordentlig bræmme mudder op i ansigtet på ham. Fitzy snublede og væltede ned i en af de store vandpytter, og Blake kastede sig over ham. Først skulle han have styr på kniven. Han brækkede og vred i Fitzys fingre til den til sidst røg ned i vandet. Fitzy kunne ingenting se, men hans fingre fandt automatisk op til Blakes strube. Han var vanvittigt stærk. Det begyndte allerede at sotte for Blakes øjne efter få sekunder, og han prøvede desperat at få fat i kniven, men hvor fanden var den blevet af? Han kunne mærke sine kræfter forsvinde ud af kroppen, og pludselig lå han nederst. Svinet holdt hans hoved ned under muddervandet nu. Han prøvede både at kvæle og drukne ham på samme tid. Blake begyndte at blive søvrig og fik lyst til at lade det ske. Lade døden komme som en varm omfavelse, men heldigvis arbejdede hans hænder stadig på at finde våbnet. Pludselig hvilede skæftet i hans højre hånd, og han lod et enkelt, tungt hug falde. Grebet om hans hals slækkedes, og vægten der tyngede ham ned forsvandt. Han rejste sig op med et sæt og tog en dyb, livgivende indånding.

Fitzy havde sjovt nok rejst sig op. Slagterkniven havde kløvet hans hoved næsten halvt igennem, og han stod og rykkede i den for at få den ud. Til sidst lykkedes det og en tyk blodstråle sprøjtede lige op i luften som et mindre springvand. Hans krop rystede voldsomt, men han holdt sig stadig på

benene.

Ikke nogen hjerne der kunne tage skade der, tænkte Blake og samlede den store sten op fra jorden.

Fitzzy begyndte at udbryde nogle høje primalskrig og stavrede rystende hen mod ham, men nu var denne satire slut. Blake hamrede stenen ind i ansigtet på ham, så hårdt at halvdelen af hans underkæbe fløj af i en sky af blod og kødstumper. Han væltede omkuld, og Blake satte sig overskrævs på ham.

Stenen fik lov at gøre sit arbejde, til Fitzzys hoved var jævnet helt ud i det blodrøde mudder. Denne gang ville han ikke rejse sig igen.

“Jeres halvgud er død!” råbte Blake triumferende. “Fitzzy er død! Død!”

Om der var nogen der lyttede stod hen i det uvisse, der var i hvert fald ikke nogen der svarede.

Blake samlede slagterkniven op og vandrede videre gennem den mudrede skov. Wade måtte være derude et eller andet sted.

Da han havde gået i et kvarters tid gennem mørket, kunne han ane lys længere fremme. Der lå endnu én af de små, faldefærdige gårde, som Wade havde omtalt. Denne var i hvert fald beboet, for elektrisk lys brændte derinde. Han nærmede sig tøvende og kunne begynde at høre stemmer derindefra. Ja, der var endda musik der spillede.

Selv i mørket kunne han se, at der var anlagt en lille have foran den gamle, stråttækte stenbygning. Blomster stod sirligt plantet og inddelt efter farver og sorter i små stenbed, og en perfekt revet grussti ledte op til hoveddøren. Hvad var det nu det mindede ham om? Svaret kom prompte da han trådte op til døren. Der var en inskription: “Dayton Drive 628. Familien Wade.”

Det var lige dét, det mindede ham om. En minikopi af Wades palads, men hvorfor? Når han kiggede sig omkring på jorden, kunne han også se mindre stenbyster som helt sikkert var fjernet fra Wades grund. Dette måtte være Dennys tilholdssted på grund 12, og af en eller anden ubegribelig grund havde han prøvet at lave det om til en tro kopi af sit barndomshjem.

Blake tog forsigtigt i håndtaget, og døren gik op. Han kunne høre to stemmer derindefra. Den ene var Wades, men han udtrykte sig kun i enkelte ord og korte vendinger. Den anden stemme snakkede næsten konstant, men Blake kunne endnu ikke tyde ordene.

Han trådte ind i entreen. Gulvet var sågar malet op med de forbistrede tern der også var i Wades rigtige domicil. Små, uvedkommende nipsting udfyldte enhver tænkelig centimeter på en gammel kommode i entreen, og væggene var overfyldt med hæsle platter. Denny måtte have brudt ind hos sine forældre mange gange for at fuldende det her projekt, og måske var det slet ikke færdigt.

Døren ind til stuen stod på klem, og en lysstribe skød hen over entreens gulv. De beroligende toner af en klassisk symfoni, Blake ikke lige kunne sætte navn på, spillede derinde.

Han stak kniven ned i bukselinningen og gav døren et puf. Denny kiggede kort op på ham, men vendte så uinteressert ansigtet og gav faderen den fulde opmærksomhed igen. Den gamle Wade sad på en stol, slemt forslået. Hans ankler og håndled var bundet sammen med ståltråd. På den anden side af spisebordet, direkte overfor ham, sad en voksagtig skikkelse iført en dyrt udseende, grøn gallakjole. Hun havde været død i lang tid, og det udelukkede imidlertid at det var Barbara, der kun lige for nyligt var røget ind på den lukkede, men der var ingen tvivl om hvor Denny havde kjolen fra eller hvad dette morbide kunstværk repræsenterede. En bred vifte af sølvbestik, som kun de rige havde navne for, stak ud af det der engang havde været et ansigt. Ligets rynkede pergamenthænder var også naglet fast til bordet med hvad Blake umiddelbart ville kalde en fiskegaffel, hvis han skulle skyde fra hoften, men nu var han jo ikke vokset op i et hjem med klaver, så det blev ved gætteriet.

Alle disse små effekter var helt sikkert hentet hos Wade og var nu blevet del af dette mareridt hans søn levede i.

Denny så mærkbart anderledes ud end på billederne, men på en måde lignede han stadig et barn. Et knækket, sindssygt barn, der ikke havde sovet i flere år i træk. Han var ligbleg, og hans øjne og monotone stemmeleje udtrykte en absolut intethed. Det blev understreget af musikken og omgivelserne; det her var ikke ting Denny kunne lide. Det var en syg, spottende parodi på et liv, han aldrig havde kunnet forlige sig med.

Wade fik øje på Blake nu, og hans reaktion var overraskende. "Blake ... Du må ikke ... Han er meget syg ... Du bliver nødt til at forstå ..."

Blake nikkede og trak forsigtigt en stol ud. Han satte sig ned og iagttog far og søn. Wade havde bedt ham om at finde sin søn, så langt så godt. Nu gjaldt det bare om at holde den gamle mand med checkhæftet i live.

"Det var sådan her vi sad ved bordet." Denny fortsatte sin tale, der var til faderens ære alene. "Jeg havde det forfærdelige brandsår ved øjet, og du spurgte mig ikke engang hvad der var sket ... Du spurgte mig ikke, fordi du vidste det. Hvis du havde spurgt mig, havde jeg fortalt det hele ... Hvordan mor havde været ude og drikke igen, og havde overladt mig til tjenestefolkene." Denny rømmede sig og satte sig ned for bordenden.

"Det blev sent den aften. Klokkeren blev 03. Klokkeren blev 04. Hun kom ikke hjem. Jeg sad ved vinduet, syg af bekymring. Jeg græd. Jeg havde kvalme. Gik op og ned ad gulvet. Jeg savnede min

mor ... Pludselig kom BMW'en slingrende op ad indkørslen. Først var jeg lettet, men så begyndte jeg at græde ustyrligt foran hende. Hun trøstede mig ikke. Hun var fuld og ligeglad. Hendes ånde lugtede af sprit. Jeg blev mere og mere hysterisk. Jeg skreg højere og højere for at få hende til at trøste mig, men hun havde ingen trøst at give. *"Hold kæft, din lille lort,"* sagde hun og slukkede sin smøg i mit øje. Hun smækkede døren og gik op og sov."

Denny holdt en lille kunstpause, og hverken Wade eller Blake brød ind.

"Mit øje var fyldt med blod da jeg vågnede på gulvet næste morgen, men jeg havde ikke givet op endnu," fortsatte Denny. "Jeg håbede, at hun ville trøste mig og sige undskyld for det hun havde gjort, nu når hun var ædru. At hun ville se hvor forfærdelig hun havde været og kysse mig og kramme mig og aldrig mere være ond ved mig ... Hun var allerede ved sin første drink da jeg gik ind i stuen.

"Du fortæller ikke din far om det her," sagde hun ... Det var heller ikke dér jeg gav op, der var stadig en chance, når far kom hjem. Når du kom hjem ... En chance for at du ville trøste mig. Men du reagerede ikke." Denny vendte sit mørke blik mod Wade.

"Man er villig til at tilgive en hel del i sådan en situation. Man væbner sig med tålmodighed og en naiv tro på, at alting vil blive godt igen, for at give op er som at indrømme, at det sidste menneske man stolede på har svigtet én ... Vi sad her ved middagsbordet som nu, og du kiggede på mit smadrede øje. Vores blikke mødtes og du kiggede væk. Du vidste det ... I det øjeblik besluttede jeg, at jeg ikke ville græde mere og ynke mig selv. Det var som om mine tårer løb tør i det øjeblik."

Denny rejste sig fra stolen igen og spadserede lidt frem og tilbage gennem stuen.

"Det er underligt ... Det rører mig egentlig ikke at tale om de her ting. Det er ligesom at fortælle noget fra en anden persons liv ..." mumlede han og trak anstrengt på smilebåndet.

"Denny," sagde Wade og løftede for første gang i flere minutter sit blik og kiggede på sønnen. "Du har brug for hjælp. Jeg kan skaffe dig landets bedste læger ... og ... og du behøver ikke at komme i fængsel. Vi finder ud af det."

Fuck, tænkte Blake. *Det her er ikke godt.*

"Far!" skreg Denny og vendte sig mod ham med vidt opspilede øjne. "Du forstår ingenting! Jeg har gjort forfærdelige ting. Du har fået mig til at gøre forfærdelige ting!"

Blake så nu, at Dennys hånd gled ned i bukselinningen. Han var bevæbnet.

"Denny, lad være med det," sagde Blake og rejste sig fra stolen. "Jeg ved godt, han er et røvhul, men jeg har brug for hans penge."

Denny ænsede ikke Blake. Han kunne lige så godt have været usynlig. “Jeg var næsten ved at glemme det,” hviskede han. “Jeg har noget til dig, far ...”

Han trak en lille, skarp jagtkniv frem og gik et skridt hen mod Wade, der gispede.

“Denny, din forpulede lille ... Sagde jeg ikke lige ...” bandede Blake og hastede rundt om hjørnet på spisebordet.

Blake var ikke meget mere end en armlængde fra drengen, da han pludselig satte knivbladet op til sin egen hals. “Det her er til dig og mor,” sagde han og hakkede kniven ind lige under øret, så dybt at skæftet næsten forsvandt med ind. Han skreg mens han kørte kniven gennem struben, indtil det til sidst blev afløst af en halvkvalt gurglen. Han vendte det hvide ud af øjnene og hans krop faldt slap sammen. Død.

Wade sagde intet. Ingen reaktion overhovedet. Han kiggede bare forstenet på sønnen der lå i den stadig voksende blodpøl. Han forstod ikke, hvad der lige var sket. I hans verden gav to og to fire. Det handlede om resultater og der var ikke det problem man ikke kunne løse med god strategisk planlægning. Dette udfald var uacceptabelt. Det faldt helt uden for kategori, og hans hjerne kunne simpelthen ikke rumme det.

Blake var allerede i gang med at løsne Wades bånd. “Måske skulle vi ringe efter en ambulance,” nærmest hviskede Wade og kiggede fjernt ud i luften.

At de ikke havde nogen telefon, og at Denny var helt og aldeles stendød, var faktorer som Blake ikke nænnede at bringe på bane lige nu, så han nikkede bare og mumlede: “De er på vej. De er på vej.”

Kapitel 14

Snart var Wades bånd løsnet, og de var ude under nattehimlen igen.

“Jeg kender en læge ... øh, Dr. Meadows. Jeg tror virkelig han kunne hjælpe Denny,” fortsatte Wade. Han var i en helt anden verden nu.

“Stille,” sagde Blake og frøs på stedet. Han havde hørt noget. Lyden kom igen, nu bag ved ham.

Han vendte sig og så mørket komme til live foran sig. En hætteklædt skikkelse i mørkt tøj fløj frem mod ham. For sent så han kniven, og han mærkede en brændende smerte i sin arm. Det lykkedes ham at skubbe angrebsmanden omkuld, men kunne han undgå en direkte kamp her i skæret fra vinduerne, var det bedst. Han ville have ham med ind i mørket.

“Wade, løb!” råbte han og skubbede den gamle mand i gang. De forsvandt ind mellem de mørke træer, og Blake kunne høre at forfølgeren var tæt på. At dømme efter hans bygning var det Steinberg, de havde med at gøre. Syge, patetiske Steinberg.

Blake zigzaggede mellem træerne for at forvirre fjenden. Hvis det virkelig var “Stein” skulle det ikke blive det store problem.

Pludselig sprang Blake ind bag et træ. *Den gode, gamle plan. Helt stille nu.* Han kunne høre et forpustet åndedræt og fødder der trampede henover skovbunden. Nærmere og nærmere. Det gjaldt om at vente på det perfekte øjeblik. Ikke for sent, men heller ikke for tidligt ... Nu!

Han stak benet ud, og den hætteklædte forfølger snublede og fløj flere meter gennem luften, før han landede på maven. Han gav et pinagtigt skrig fra sig. Det var åbenbart Blakes heldige dag, for idioten var landet på sin egen kniv. Blake satte støvlen på ham og fik ham rullet om på ryggen. Hans mave var skåret op på tværs og indvoldene var på vej ud, men han trak stadig vejret. Langsomt, hvæsende. Blake bøjede sig ned og hev skimasken af ham. Steinberg kiggede op på ham med spejlblanke, bedende øjne. Der var endda noget frygt at spore.

“Blød,” sagde Blake og sendte ham et sadistisk smil. Han vendte ryggen til ham og gik væk derfra.

Et øjeblik var der helt bomstille i skoven. Wade måtte være kommet langt i forvejen, for selv når han stod musestille, kunne han ikke høre ham. “Wade!” råbte han og lyttede. Intet. Kun vindens svage piben og skovens fredelige lyde. Hans hånd gled ned til kødkniven, og fik et solidt greb om skæftet. Der var noget galt her.

Pludselig kunne en fjern råben høres. Det kunne nærmest beskrives som et slags primalbrøl, men der var noget melodiskt over det, nærmest som Tarzans brøl. Blake trak kniven og bevægede sig hastigt mod lyden. Han var træt af de tosser og deres julelege. Nu skulle der gøres kort proces.

En tordnende stemme gjaldede nu ganske tæt på: "JEG ER BAAL, SØN AF DAGON!"

"Chancey?!" råbte Blake. "Er du gået helt fra snøvsen?"

"BØJ DIG FOR DIN GUD!"

Blake så sig forvirret omkring. *Hvor fanden var Chancey? Rendte han rundt ude i buskene?*

Han fik i det samme øje på en bylt der lå på jorden nogle meter fremme. Det var Wade. Det lod til at han havde mødt sit endeligt her i mørket. Det var svært at skelne detaljerne, men det så ud som om hans hoved sad på en mærkelig måde, så han gættede på en brækket hals. *Farvel penge*, tænkte Blake og bed tænderne sammen. Fra nu af var det ren velgørenhed.

Han fik en pludselig indskydelse om at gemme kniven, så han stoppede den ned i linningen bag på sine bukser. "Okay, Chancey, du har vundet! Du har nakket Wade. Kom bare frem, jeg er ubevæbnet."

Det begyndte snart at rumstere i nogle buske et stykke fra Blake, og han blev mødt af et besynderligt syn. Chancey var iført en stor træmaske med tyrelignende ansigtstræk, et spraglet penisfutteral på over en meter, og intet andet.

Blake kunne ikke huske, at han nogensinde havde set noget så latterligt i sit liv. Det måtte være en ny dille i seriemorder-kredse; at få sine ofre til at dø af grin. Nemt, hurtigt og uden noget griseri.

"Jeg må indrømme at du har overrasket mig, Blake," sagde Chancey. Hans stemme lød mærkelig bag den groteske træmaske. "Du har dræbt dig vej gennem alle mine bedste krigere."

"Jeg kan ikke tage æren for Truance," sagde Blake mens han bevægede sig langsomt over skovbunden. "Din advokat åd ham."

"Fitzy var en naturkraft. Transformationen komplet," sagde Chancey og kom tættere på Blake. Penisfutteralet vippede rytmisk op og ned, når han gik.

"Og hvem var det lige du skulle forestille?" spurgte Blake og nikkede hen mod ham.

"Jeg er Baal. Den hedenske frugtbarhedsgud. Piguden. Almægtig styrke og potens."

"Du er for viderekomne. Er du bevæbnet, eller bliver det her en herrekamp?"

De cirklede nu om hinanden som to rovdyr.

"Guder er hævet over usle metalredskaber. Hele min krop er et våben. Almægtig styrke."

"Vis mig det," sagde Blake.

Chancey spændte sine olierede muskler og fnøs som en tyr. Han satte nu i løb direkte mod Blake,

som lige nåede at flå slagterkniven frem fra bukselinningen. Han hakkede ud mod den fremstormende Chancey, og den mødte kød, men snittet var ikke dræbende. Chancey var for hurtig. Han sprang nogle skridt bagud med en stærkt blødende arm.

“Din ... kujon!” hvædede han.

“Siger manden, hvis hobby er at voldtage og dræbe uskyldige kvinder,” svarede Blake og knugede kniven.

Chancey hev masken af og brølede så han blev lilla i hovedet. Han gik i et direkte frontalangreb igen. Direkte imod kniven. Blake huggede, men Chancey greb bladet med hånden. Det begravede sig dybt ind i hans håndflade, men han virkede ikke som om han tog nærmere notits af det. Han flåede våbnet fra Blake og gav ham et knusende karateslag i solar plexus. Han mistede al luften og knækkede sammen.

Chancey kastede sig nu ned mod Blake, formentlig for at vride hans hals om, men han begik en fejl, for han blottede sit ansigt. Med eller uden luft i lungerne var det barneleg. Blake sparkede ham én gang op i næsen, og Chancey væltede bagover.

Blake rejste sig og prøvede febrilsk at få luften tilbage. Chancey lå på ryggen og kiggede på ham. Hans næse var slemt brækket, og næsebenet var mast et godt stykke op i hans pande.

“Dnu er go,” snøvlede han. Komplikationerne med næsen fik ham til at lyde slemt forkølet, og det var svært at forstå ham. “Dnu er en af osss nu ...” Han satte sig med møjje og besvær op. “Jæ tnoede det var Fitzzy, der var den udvangte, men mnu kan jeg se, at det er dning ...”

Blake stod foroverbøjet og tog dybe indåndinger. Han havde ikke hørt et ord af hvad Chancey havde sagt.

“Hvad siger dnu, Bnake?” snøvlede Chancey videre. “Er dnu med mig?”

Blake var kommet til sig selv nu, og de sidste fire ord hørte han klart og tydeligt. “Med dig?”

Han stod et øjeblik og kiggede uforstående på den siddende Chancey. *Patetisk.*

“Du er kød,” snerrede han og sparkede ham op i næsen med hælen, denne gang så hårdt at hud og knogler forsvandt et sted oppe i hans pande og efterlod et gabende sort hul.

Chancey kravlede ned på alle fire og udstødte nogle dybe, dyrelignende lyde, mens blodet sivede fra hans maltrakterede ansigt.

“Du er død, så hold din kæft!” råbte Blake og sparkede til ham. Ingen skam i at tage glæde ved sit arbejde. Et sted dybt i afgrunden dansede kannibaldæmonen sin sejrscans. Blake kunne mærke de pulserende jungletrommer helt ind under huden. Den konstante, underjordiske rytme, der altid kunne høres og føles, men som var uendelig mere tydelig i dette stinkende, sorte paradys.

Denny, George Wade, Chancey; grund 12 havde lukket sig som en næve omkring dem, og nu lå de navnløse som alle de andre kadavere. Over jorden. Det var fordummende, det var hvad det var. Der var ingen der havde lært noget af dette forløb. Ingen dyrekøbte livslektioner, kun død og så mere død.

Inden længe ville andre springe til fadet, og George Wades drøm ville gå i opfyldelse. Mondæne etplansvillaer ville stå side om side på grund 12, men den morderiske rytme ville stadig rumle dybt under jorden, for den var intet andet end et ekko af vores eget hjerteslag.